

**Vrchní soud
v Praze****U s n e s e n í**

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 17. října 2016 odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a obžalovaných **MUDr. P. K.**, nar. ...., **MUDr. K. K.**, nar. ...., **Ing. I. S.**, nar. ...., **Ing. P. D.**, nar. ..., **Ing. T. M.**, nar. ...., **Ing. V. K.**, nar. ...., **Ing. M. J.**, nar. ...., **Ing. J. Ř.**, nar. .... a **MUDr. J. H.**, nar. .... proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015 č. j. 4 T 21/2013-31079 a obžalovaných **MUDr. D. R.**, nar. .... a **L. N.**, nar. ...., RNDr. M. R., MUDr. E. R. a správce pozůstalosti JUDr. Jana Vondráčka, proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2015 č. j. 4 T 5/2015 - 31598 a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu se rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015 č. j. 4 T 21/2013 – 31079 a ze dne 23. 7. 2015 č. j. 4 T 5/2015-31598 **z r u š u j í** a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc **v r a c í** soudu prvního stupně, aby ve věci učinil rozhodnutí nové.

O d ů v o d n ě n í:**A.**

1. Napadenými rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015 č. j. 4 T 21/2013 – 31079 a ze dne 23. 7. 2015 č. j. 4 T 5/2015 – 31598 byli jmenovaní obžalovaní uznáni vinnými stručně shrnuto jednáním spočívajícím v ovlivňování veřejných zakázek konaných ve Středočeském kraji tak, aby se jejich vítězem stal konkrétní dopředu vybraný obchodní subjekt s tím, že některé ze zakázek měly být dotovány z prostředků Evropské unie a tohoto jednání se dopouštěli v rámci organizované skupiny, kdy jejich konkrétní zapojení do trestné činnosti bylo určováno jejich pracovními pozicemi, které jim umožňovaly příslušný zásah do průběhu zadávacího řízení a podle tohoto rozdělení úkolů také byli poskytovateli či příjemci úplatků. Pro stručnost Vrchní soud v Praze odkazuje na popis skutku obsažený v napadených rozsudcích.
2. Konkrétně byl obžalovaný **MUDr. P. K.** uznán v bodech **1)** až **8)** /pozn. soudu: číslo skutku se vždy odvíjí od příslušného napadeného rozsudku/ vinným pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaného dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod body **2), 5)** a **7)** pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaná **MUDr. K. K.** v bodech **1), 2), 4)** až **8)** pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaného

dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod body **2), 5) a 7)** pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku; obžalovaná **Ing. I. S.** v bodech **1) a 2)** pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku dílem dokonaného dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a v bodě **2)** zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaný **Ing. P. D.** v bodě **2)** zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku dílem dokonaného dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku a v bodě **2)** zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaný **Ing. T. M.** v bodě **2)** zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku dílem dokonaného dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaný **Ing. V. K.** v bodě **1)** zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku, a zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku; obžalovaný **Ing. M. J.** v bodě **4) a 5)** pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1 tr. zákoníku, v bodě **5)** zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaný **Ing. J. Ř.** v bodech **6) a 7)** pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, pokračujícím zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, v bodě **6)** zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku; obžalovaný **MUDr. J.H.** v bodě **8)** zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku, a zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 al. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku; obžalovaný **MUDr. D. R.** v bodech **2), 3), 5) až 7)** pokračujícím zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 al. 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku a obžalovaná **L. N.** v bodech **1) až 7)** pokračujícím zločinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku dílem dokonaného dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, pod body **2), 4) a 6)** pokračujícím zločinem poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku.

- Za to byly obžalovaným uloženy následující tresty:* **MUDr. P. K.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest propadnutí majetku v rozsahu: částky 14.851.500 Kč zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného, 78.500 Euro zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti

obžalovaného, 1487,5 USD zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného, finančních prostředků ve výši 1.800.000 Kč na účtu vedeném u Komerční banky a.s., č. účtu 439759550287/0100, finančních prostředků ve výši 200.000 Kč na účtu vedeném u Komerční banky a. s., č. účtu 439759450227/0100, cenných papírů, které pro obžalovaného spravuje společnost Patria Direct a.s.: 5.000 ks cenných papírů emitenta Calvalley Pete, 541 ks cenných papírů emitenta ERSTE GROUP BANK AG, 2779 ks cenných papírů emitenta UniCredit, 861 ks cenných papírů emitenta Nova Measuring, 2.500 ks cenných papírů emitenta Patriot Coal, 3.000 ks cenných papírů emitenta Zogenix; **MUDr. K. K.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazena do věznice s dozorem, podle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku jí byl dále uložen trest propadnutí majetku v rozsahu: částky 14.851.500 Kč zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalované, 78.500 Euro zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalované, 1487,5 USD zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalované, finančních prostředků ve výši 2.000.000 Kč na účtu vedeném u Komerční banky a. s., č. účtu 438689710227/0100, finančních prostředků ve výši 1.000.000 Kč zajištěných v bankovní bezpečnostní schránce č. 398 v pobočce Komerční banky a.s., Praha 1, Pohořelec 152; **Ing. I. S.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a za použití § 58 odst. 4 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 roků, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku jí byl uložen peněžitý trest ve výměře 1.000.000 Kč (*200 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 let pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na 3 roky; **Ing. P. D.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 70 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty – částky 2.579.000 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě bydliště obžalovaného, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč (*100 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest v trvání 1 roku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 2 let; **Ing. T. M.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč (*100 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán; **Ing. V. K.** podle § 256 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč (*100 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest zákazu činnosti

spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 2 let; **Ing. M. J.** byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí majetku v rozsahu částky 2.203.600 Kč zajištěné při domovní prohlídce v místě bydliště obžalovaného, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 3 let; **MUDr. J. Ř.** podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na 5 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 1.000.000 Kč (*200 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 let pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 3 let; **MUDr. J. H.** podle § 256 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků, podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč (*100 denních sazeb po 5.000 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán; **MUDr. D. R.** podle § 331 odst. 4 tr. zákoníku trest odnětí svobody na 8 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, podle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí majetku v rozsahu: částky 8.678.300 Kč zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného na adrese Hostivice, Letní čp. 1548, - částky 44.500 Euro zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného na adrese Hostivice, Letní čp. 1548, - částky 5.000.000 Kč na bankovním účtu vedeném na jméno advokáta JUDr. Adama Černého u GE Money Bank a. s., č. účtu 201826626/0600, podle § 70 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty – částky 7.000.000 Kč zajištěné při osobní prohlídce obžalovaného dne 14. 5. 2012; **L. N.** byl podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 roků, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazena do věznice s dozorem, podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obžalované uložen peněžitý trest ve výměře 500.000 Kč (*200 denních sazeb po 2.500 Kč*), podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 let pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 5 let.

B.

4. *Proti rozsudkům Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015 sp. zn. 4T 21/2013 a ze dne 23. 7. 2015 sp. zn. 4T 5/2015 podali v zákonné lhůtě stanovené v § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze, a to do*

výroku o trestu v neprospěch obžalovaných MUDr. P. a K. K., Ing. T. M., MUDr. J.H., MUDr. D. R. a L. N.; obžalování MUDr. D. R., L. N., MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. T. M., MUDr. J.H., Ing. P. D., Ing. M. J., Ing. V. K., Ing. J. R., Ing. I. S., dále manželka MUDr. D. R. MUDr. E. R., bratr MUDr. D. R., RNDr. M. R., a správce pozůstalosti v dědickém řízení po zemřelém prof. MUDr. R. R., JUDr. Jan Vondráček.

5. Státní zástupce ohledně obžalovaného MUDr. D. R. vyjádřil souhlas s uloženým nepodmíněným trestem odnětí svobody a trestem propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky ve výši 7.000.000 Kč. Jeho odvoláním je u tohoto obžalovaného napadáno uložení trestu propadnutí části majetku obžalovaného v rozsahu při domovní prohlídce zajištěných částek ve výši 8.678.300 Kč a 44.500 Euro a částky ve výši 5.000.000 Kč na bankovním účtu č. 201826626/0600 dle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku a dále neuložení státním zástupcem navrhovaného trestu zákazu činnosti.
6. Uložený trest propadnutí části majetku obžalovaného nereflektuje na celý rozsah úplatků, které si obžalovaný nechal slíbit a z podstatné části i získal, tj. celkem 22.000.000 Kč, ani na postavení obžalovaného při úspěšném završení páchané trestné činnosti, tj. na jeho nezastupitelnou a klíčovou roli, neboť to byl právě obžalovaný, kdo nastavil rozsáhlý korupční systém při soustavném ovlivňování veřejných zakázek na úrovni krajského územněsprávního celku, svoji osobou ho zaštiťoval a aktivně byl do něho zapojen, místo toho, aby mu ze své pozice hejtmana kraje i jako poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR zabránil. Státní zástupce má za to, že podmínky k uložení trestu propadnutí celého majetku obžalovaného MUDr. R. byly naprosto splněny, konstatuje, že trest propadnutí celého majetku by nebyl nepřiměřeně přísný jak tvrdí soud prvního stupně a rovněž polemizuje, za co jiného by tento trest mohl být jinak uložen.
7. K navrhovanému trestu zákazu činnosti výkonu funkce spojené s činností ve státní správě a samosprávě státní zástupce podotýká, že se netýkal výkonu mandátu při zvolení do zastupitelstva územně samosprávných celků v rámci pasivního volebního práva, ale dle jeho názoru lze obžalovanému zakázat, aby takto zvolený zastupitel po svém zvolení nemohl vykonávat konkrétní výkonnou funkci v příslušném územněsprávním celku. Nesouhlasí se širším výkladem rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 848/2010 prvostupňovým soudem a naopak odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tdo 877/2013, podle kterého uložení trestu zákazu činnosti není vyloučeno, pokud jím nebude nepřijatelně zasaženo do oblasti volebního práva. Tak tomu nebude tehdy, bude-li zvažováno, že je nezbytné obviněnému zakázat působení ve výkonném orgánu obce v rámci samostatné působnosti. Státní zástupce zastává názor, že zákazem výkonu funkce ve výkonném orgánu obce či kraje nedochází k odnětí pasivního volebního práva osoby, již je takový zákaz ukládán a žádným způsobem nezasahuje do ústavou zaručeného práva být zvolen zastupitelem a jednání příslušných orgánů se zúčastňovat, neboť do příslušné funkce není osoba volena občany v rámci výkonu volebního práva ale uzavřeným okruhem již zvolených zastupitelů. Státní zástupce v neposlední řadě poukazuje na smysl jím navrhovaného trestu, tj. aby případně obžalovaný MUDr. R. nemohl být jmenován do výkonné funkce, v níž by mohl rozhodovat znovu např. o veřejných prostředcích tak, jak to činil ve funkci hejtmana Středočeského kraje či z toho titulu předsedy regionální rady ROP Střední Čechy, kdy se obžalovaný dopouštěl trestné činnosti právě v souvislosti s působením v těchto funkcích.
8. U obžalované L. N. státní zástupce s uloženými tresty souhlasí, vyjma odvoláním

napadeného výroku o uložení peněžitého trestu ve výměře 200 denních sazeb po 2.500 Kč (*celkem 500.000 Kč*), který považuje za příliš mírný, neodpovídající rozsahu trestné činnosti, její závažnosti a společenské škodlivosti. Státní zástupce poukazuje na účel peněžitého trestu, kterým není pouze odčerpání majetku obžalované, když z v tomto případě hospodářské trestné činnosti obžalovaná získala či chtěla získat majetkový prospěch z manipulace s veřejnými zakázkami ve výši nejméně 17.943.412 Kč a sama žádala na úplatcích finanční obnos ve výši 600.000 Kč ve dvou ze žalovaných skutků, ale i výrazné preventivní působení této formy trestu.

9. U obžalovaných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. státní zástupce vyjádřil souhlas s uloženým nepodmíněným trestem odnětí svobody. Jeho odvoláním je u těchto obžalovaných napadáno uložení trestu propadnutí části jejich majetku podle § 66 odst. 1, 3 tr. zákoníku a dále neuložení trestu zákazu činnosti. U obžalovaných Ing. T. M. a MUDr. J.H. je rozsudek napadán toliko do neuložení trestu zákazu činnosti.
10. Vzhledem k rozsahu a charakteru prokázané trestné činnosti obžalovaných MUDr. K. K. a MUDr. P. K. má státní zástupce za to, že jsou dány veškeré zákonné podmínky stanovené v § 66 odst. 1 tr. zákoníku, aby oběma obžalovaným byl uložen trest propadnutí veškerého majetku s omezením dle § 66 odst. 3 tr. zákoníku. Nesouhlasí s argumentací soudu, že přiměřený trest propadnutí majetku by měl být jen takový, který „pokrývá“ výši prokázaného majetkového prospěchu obou obžalovaných. Soud by měl při své úvaze hodnotit i za jakou trestnou činnost pachatele k tomuto trestu odsuzuje. Pokud odsuzuje obžalovaného za rozsáhlou systémově nastavenou a prokázanou korupci, jejímž smyslem je pouze vysávání veřejných rozpočtů a finančních prostředků z Evropské unie pro vlastní obohacení, přičemž u obž. K. to byla dokonce jediná náplň jeho činnosti, pak nelze dle názoru státního zástupce uvažovat jen o trestu propadnutí majetku adekvátně kopírující prokázanou výši obohacení, ale z důvodu individuální i generální prevence uložit trest propadnutí celého majetku.
11. Obžalovaným MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. T. M. a MUDr. J. H. by měl být uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev. Nalézací soud jeho neuložení v rozsudku odůvodnil tím, že ve statutárních orgánech obchodních společností v souvislosti se stíhanou trestnou činností nepůsobili. Státní zástupce namítá, že není a priori striktně nutné, aby tento navrhovaný trest mohl být uložen jen tehdy, když v této funkci fakticky působili a jen v této funkci trestnou činnost páchali, postačí, pokud za „svoje firmy“ při páchání trestné činnosti vystupovali a jednali. Uložení předmětného trestu jim zabránilo využívat svých bohatých kontaktů a vazeb, získané při páchání jejich trestné činnosti, při působení ve statutárních orgánech obchodních společností či družstev.
12. Závěrem státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze navrhl, aby vrchní soud ohledně obžalovaného MUDr. D. R. zrušil výrok o uložení trestu propadnutí části majetku a sám rozhodl rozsudkem tak, že se obžalovanému ukládá vedle již uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody a trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest propadnutí celého majetku obžalovaného a dále aby vrchní soud sám doplnil výrok o trestu tak, že podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu jakékoli funkce či zaměstnání ve výkonných orgánech státní správy a samosprávy včetně funkcí a zaměstnání v Regionálních radách Regionálních operačních programů na dobu při horní hranici zákonné trestní sazby

stanovené v § 73 odst. 1 tr. zákoníku.

13. U obžalované L. N. státní zástupce navrhl, aby vrchní soud zrušil výrok o uloženém peněžitém trestu a náhradním trestu odnětí svobody a vedle již uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti sám obžalované uložil podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest v tolika denních sazbách, aby jeho celková výše dosáhla částky 1.000.000 Kč a pro případ jeho nezaplacení jí byl uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let.
14. Ohledně obžalovaných MUDr. P. K. a MUDr. K. K. státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze navrhl, aby vrchní soud zrušil výrok o uložení trestu propadnutí části majetku obou obžalovaných a sám rozhodl rozsudkem tak, že se oběma obžalovaným ukládá vedle již uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku trest propadnutí celého majetku obou obžalovaných a podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev ve výměře při horní hranici trestní sazby, tj. trvání 9 až 10 let.
15. U obžalovaných Ing. T. M. a MUDr. J.H. státní zástupce navrhl, aby vrchní soud doplnil sám výrok o trestu tak, že vedle již uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody uloží oběma obžalovaným ještě trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev, a to u obžalovaného Ing. T. M. v trvání 3 až 4 let a u obžalovaného MUDr. J.H. 2 až 3 let.
16. Obžalovaná Ing. I. S. svým odvoláním napadá výrok o vině, kdy byla uznána vinnou spácháním trestného činu poškození finančních zájmů Evropské Unie (*dále jen EU*) podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a dále výrok o trestu. Zásadní nesprávnost vidí v použité právní kvalifikaci jí doznaného jednání jako uvedeného trestného činu, neboť se podle jejího názoru nemohla účastnit žádného aktivního jednání, které by spočívalo v používání nebo předkládání nesprávných nebo neúplných dokladů, či že by se zúčastnila přípravy podkladů či je objednávala. Pouhá vědomost o tom, že takové doklady může či bude předkládat jiný člen organizované skupiny, samo o sobě nenaplnuje skutkovou podstatu uvedeného trestného činu a nepostačuje ani srozumění. Jelikož se tohoto trestného činu s nejpřísnější trestní sazbou z trestných činů jí kladených za vinu nedopustila, byl jí trest nesprávně uložen.
17. Obžalovaná L. N. nejprve vznáší nekonkrétní námitky o procesních vadách předcházejícího trestní řízení, dále popírá žalovanou trestnou činnost s tím, že neznala trestnou činnosti MUDr. K., její trestná činnost nebyla prokázána. Obžalovaná zdůrazňuje, že ze své pozice ve spol. Erynies by nebyla schopna ovlivnit žádná výběrová řízení, její výpověď je v souladu s výpovědí obžalovaného Ing. V. K., který současně upozornil na spor mezi společnostmi Pohl CZ a FISA ohledně výše fakturovaných částek, což mohlo mít vliv na výpověď obžalované Ing. I. S.. Soud ani nezjistil samotný průběh a mechanismus údajného ovlivnění losování. Dále upozorňuje na to, že důkazy, které nesvědčí pro výpověď obžalované Ing. I. S., soud považuje za nevěrohodné, zaznamenané telefonické hovory interpretuje na základě domněnek a teoretických konstrukcí, stejně tak soud nedostatečně opatrně hodnotí výpověď obžalované Ing. I. S., což měl učinit s ohledem na to, že vystupovala jako spolupracující obžalovaná. Její výpověď pak považuje za nevěrohodnou a osamocenou. Ve svém odvolání specifikuje důkazy, které podle názoru obžalované

svědčí pro její nevinu – svědci Č., Mgr. M., JUDr. Ž., Ing. P., F. Ohledně bodu **2)** napadeného rozsudku uvádí, že nebyla prokázána organizovaná skupina a její zapojení do ní. Vyzdvihuje skutečnost, že pracovníci Regionálního operačního programu Střední Čechy (*dále jen ROP*) nezjistili v zadávacím řízení jakoukoliv manipulaci (*např. sv. JUDr. N.*). Ve vztahu k bodu **3)** Domov důchodců a Niederleho pavilon Kladno – poukazuje na to, že žádný z provedených důkazů nesvědčí pro jejich vinu, a to ani telefonní hovory a e-maily s tím, že údajnou kódovanou řeč obžalovaná i obžalovaný Ing. M. J. popřeli, ve vztahu k bodu **4)** D3 Monoblok namítá, že taktéž nebyla prokázána její trestná činnost. Totéž uvádí i k bodům **5), 6) a 7)** rozsudku – ON Kolín a ON Kutná Hora a Pavilon B. Ohledně trestného činu podle § 256 tr. zákoníku upozornila, že zákonná úprava v předmětné době nezakazovala, aby se budoucí soutěžitelé podíleli na tvorbě zadávací dokumentace.

18. Obžalovaný MUDr. D. R. podal odvolání jednak osobně (*k čemuž se připojila i jeho manželka MUDr. E.R., dále i prostřednictvím svých současných i někdejších obhájců*). Předně namítá, že o stížnosti proti vyslovení souhlasu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR rozhodoval JUDr. Petr Jirát, státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze, ačkoli byl nejpozději dne 26. 7. 2012 dozorující státní zástupce informován o podané žádosti policejního orgánu o vyslovení souhlasu Poslanecké sněmovny k trestnímu stíhání poslance z 18. 7. 2012. Jelikož státní zástupce nevydal k žádosti policejního orgánu žádný negativní pokyn, tuto žádost přinejmenším konkludentně akceptoval. Státní zástupce fakticky projevil předběžnou akceptaci zamýšleného usnesení policejního orgánu tj. usnesení o zahájení trestního stíhání MUDr. D. R., přičemž tímto jednáním se JUDr. Petr Jirát vyloučil z rozhodování o stížnosti jmenovaného proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 20. 9. 2012. Proto obžalovaný požadoval výslech policistů pplk. Ing. Šebkové a pplk. Ing. Ševcovice pro ověření, zda státní zástupce dal souhlas či přímo pokyn pro zahájení trestního stíhání obžalovaného.
19. Obžalovaní MUDr. D. R., MUDr. P. K., MUDr. K. K. (*dříve P.*), Ing. M. J., Ing. P. D., Ing. J. Ř., Ing. V. K. a Ing. T. M. ve svých odvoláních shodně namítají místní nepřislusnost Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a Okresního soudu v Ústí nad Labem v přípravném řízení. Z důvodu odnětí svému zákonnému soudu a soudci, jsou veškeré důkazy odvozené z rozhodování a procesních úkonů těchto orgánů nezákonné, tj. odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, sledování osob a věcí, domovní prohlídky, prohlídky jiných prostor a další procesní úkony zasahující do základních práv a svobod obžalovaných, proto jsou z hlediska dokazování v hlavním líčení procesně nepoužitelné a nelze k nim přihlížet. V tomto smyslu odkazují na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR. Obžalovaný Ing. J. Ř. vyjadřuje rovněž pochyby o nestrannosti dozorujícího státního zástupce.
20. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. upozorňují na opakované dočasné odložení zahájení trestního stíhání jednotlivých osob dle § 159b odst. 1 tr. řádu. Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem tak mělo dostatek času postoupit věc dle § 17 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb. místně příslušnému Krajskému státnímu zastupitelství v Praze, což však provedlo až ex post po vzetí obžalovaných do vazby místně nepřislusným Okresním soudem v Ústí nad Labem.
21. V tomto smyslu vznáší námitku rovněž obžalovaný MUDr. D. R., který je přesvědčen, že od začátku bylo věcně a místně příslušné Krajské státní zastupitelství v Praze nebo Městské státní zastupitelství v Praze, ačkoli k postoupení příslušnému zastupitelství

došlo až téměř 7 měsíců od zahájení úkonů trestního řízení, byť v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení není zmínka o Ústeckém kraji resp. o Ústí nad Labem. Zjevnou účelovost a nezákonnost postupu Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem připustil i Ústavní soud ČR (*sp. zn. I. ÚS 2632/12*) ale soud prvního stupně závěry Ústavního soudu ČR bagatelizoval. Obžalovaný se také pozastavuje nad skutečností, že v dotčeném trestním spise není žádný relevantní záznam o postoupení trestního oznámení Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem od Nejvyššího státního zastupitelství a vyjadřuje se k zamítnutí souvisejícího návrhu na výslech svědků – konkrétních státních zástupců Nejvyššího státního zastupitelství.

22. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. vedle místní nepříslušnosti soudu jako takového vznášejí námitku nezákonného soudce, tedy že o inkriminovaných příkazech rozhodovali soudci mimo stanovený rozvrh práce, např. soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem Mgr. Dita Lukášová, Mgr. Marcela Blešová a Mgr. Vlasta Bachurská. Byť v ústním odůvodnění napadeného rozsudku bylo konstatováno, že se nalézací soud zabýval i rozvrhy práce Okresního soudu v Ústí nad Labem týkajícími se vazebního stíhání a vydaných příkazů k domovním prohlídkám, odposlechům apod., obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K. a Ing. P. D. namítají, že při hlavním líčení nebyly předmětné rozvrhy práce provedeny jako důkaz a ani konstatovány.
23. Krom pro opakovaně namítanou místní nepříslušnost soudu a státního zastupitelství obžalovaní shledávají jednotlivé příkazy nezákonné i z dalších důvodů. Odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu podle § 88 tr. řádu jsou podle obžalovaných MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. M. J., Ing. J. Ř., Ing. V. K. a MUDr. D. R. vedle povolení jich místně nepříslušným soudem taktéž nezákonné a procesně nepoužitelné kvůli nedostatečnému odůvodnění předmětných příkazů (*a to i u klíčového příkazu z 11. 11. 2011 č. j. V 182/2011*), neboť nebyly řádně odůvodněny sledované účely, proč by bylo jinak jejich dosažení podstatně ztížené, ani doba trvání příkazů. V této souvislosti odkazují na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Pzo 3/2013 a Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 615/06.
24. Obžalovaní Ing. T. M., Ing. V. K. a MUDr. D. R. se vyslovují ke kvalitě odposlechů přehrávaných v průběhu hlavního líčení s tím, že většině rozhovorů nebylo dobře rozumět a přepisy záznamů neodpovídají nahrávkám. Obžalovaní Ing. T. M. a Ing. V. K. rovněž namítají, že seznamování se s obsahem odposlechů mimo hlavní líčení není možné a zakládá porušení práva na spravedlivý proces z důvodu provádění důkazů mimo hlavní líčení. Obžalovaný Ing. V. K. namítá též účelovou dezinterpretaci odposlechů.
25. K povolení ke sledování podle § 158d tr. řádu se obdobně vyjadřují obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K. a Ing. M. J. tak, že dle výrokové části těchto povolení místně nepříslušný soud povolil pouze sledování věcí (*v konkrétním případě kancelář MUDr. K. K. v nemocnici Kladno a rodinný dům v Rudné*), nikoliv sledování osob v nich se nacházejících, byť policejní orgán dával státnímu zástupci podnět i ke sledování osob. Podstatná je totiž výroková část soudních povolení, která povolovala pouze sledování věcí. Obžalovaní proto shledávají nezákonný rozsah odvislých protokolů o prostorových odposleších, které zaznamenávají i skutečnosti ze sledování osob, zapříčínující nezákonnost a procesní nepoužitelnost důkazů získaných policejním orgánem jakožto výsledků nasazení operativně pátrací techniky.
26. Obžalovaný MUDr. D. R. namítá nevypořádání se se závěry znaleckého posudku z oboru kriminalistika-fonoskopie ze dne 13. 8. 2013 ve vztahu k záznamům o

sledování osob. Ze žádného záznamu o sledování osob nelze jednoznačně určit, kdy byl ten který záznam pořízen, nelze určit, která nahrávka předcházela jiné nahrávce, jakož nelze ani určit, v jakém pořadí byly nahrávky pořízeny. V této souvislosti obžalovaný namítá neprovedení důkazu výslechem policistů, kteří prováděli výběr záznamů a k tomu vypracovali protokol, aby mohlo být ověřeno, zda nemohlo dojít k záměně částí záznamů. Dále se obžalovaný vyjadřuje k záznamu ze sledování osob ze dne 14. 5. 2012, dle kterého při odchodu z domu K. obžalovaný dostal krabici s vínem. Nalézací soud se nevypořádal s výpověďmi obžalované Ing. I. S. týkající se předmětné krabice a jejího obsahu a její výpovědi vůči obžalovanému. Dle názoru obžalovaného se nalézací soud nevypořádal ani s faktem, že rozhovory ze sledování osob svědčí o shánění finančních prostředků na volební kampaň pro ČSSD a nikoli o úplatcích.

27. Ze shora uvedených důvodů obžalování dovozují nezákonnost rozsudku, když nalézací soud provedl a používal důkazy pořízené v rozporu se zákonem zakládající jejich absolutní neúčinnost, přičemž vytýkané vady nelze zhojit.
28. Obžalovaný MUDr. D. R. napadenému rozsudku rovněž vytýká, že byl uznán vinným již rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 4 T 21/2013 ve věci obžalovaných MUDr. P. K. a spol., byť se ho formálně netýkal. Rekapituluje celkem 9 námitek podjatosti soudců, resp. přísedících senátu 4 T nalézacího soudu, přičemž poukazuje na to, že objektivní test nestrannosti zůstal stranou úvah a hodnocení, a proto obžalovaný namítá porušení nezávislosti a nestrannosti soudu.
29. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. dále namítají nesplnění zákonných náležitostí jak v usnesení o zahájení trestního stíhání dle § 160 odst. 1 tr. řádu a dle § 134 odst. 2 tr. řádu, tak v obžalobě dle § 177 písm. c), d) tr. řádu u jednotlivých skutků. V usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 5. 2010 a 15. 5. 2012 ani v obžalobě ze dne 4. 4. 2013 není zřejmé, v jakých konkrétních skutečnostech je spatřováno naplnění všech znaků trestných činů, resp. nejsou řádně popsány veškeré skutečnosti naplňující všechny znaky trestných činů, pro které jsou obžalovaní stíháni. V tomto smyslu odkazují i na vytýkaný trestný čin dle § 260 tr. zákoníku, neboť policejní orgán ani státní zástupce jasně neoznačili konkrétní nepravdivý doklad, resp. konkrétní nepravdivou informaci v něm obsaženou vztahující se k výdajům rozpočtu EU, který by obžalovaná vyhotovila, a proto obžalovaní neví, jakým konkrétním způsobem se měli vytýkaného trestného činu dopustit. Rovněž nebylo řádně popsáno, jakým konkrétním způsobem měli naplnit všechny zákonné znaky trestného činu podle § 256 tr. zákoníku, což obdobně namítá i obžalovaný Ing. P. D.. Tito obžalovaní včetně obž. Ing. T. M. dále tvrdí, že soud prvního stupně důsledně nedostál zákonné povinnosti dle § 120 odst. 3 tr. řádu v popisu skutku konkrétně popsat všechny zákonné znaky vytýkaných trestných činů (*včetně konkrétního popisu jednání, rozhodných skutečností a dostatečného časového vymezení jednání*), které jsou dle názoru soudu jednotlivými skutky naplňovány, což je v rozporu i s ustálenou judikaturou na kterou obžalovaní hojně odkazují. Z provedených důkazů ani nevyplyvá, že by k naplnění všech zákonných znaků stíhaných trestných činů skutečně došlo, i proto nejsou skutková zjištění ve skutkové větě v souladu s obsahem provedených důkazů. Skutková věta je ve svých tvrzeních vnitřně rozporná a nelogická.
30. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. M. J., MUDr. J.H., L. N., MUDr. D. R. a Ing. V. K. ve svých odvoláních namítají i tzv. opomenuté důkazy s příkladným výčtem. Byť soud prvního stupně v hlavním líčení provedl řadu důkazů, které v různých aspektech

svědčily obhajobě, tak se přesto v rozporu s judikaturou těmito provedenými důkazy nezabýval a tyto dle § 2 odst. 6 tr. řádu nevyhodnotil. Ačkoli soud nemá právo výběru, které provedené důkazy bude hodnotit a které nikoliv, nalézací soud v napadeném rozsudku de facto hodnotil pouhý nepatrný zlomek všech provedených důkazů a nikterak se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Obžalovaní Ing. T. M. a L. N. v obdobném smyslu namítají jednostranné hodnocení důkazů soudem, výhradně v neprospěch obžalovaných.

31. Dalšími vadami, kterými napadený rozsudek trpí, jsou dle obžalovaných MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. M. J., L. N., Ing. P. D., Ing. V. K. a Ing. T. M. vady spočívající v neprovedení důkazů navržených obhajobou a nevypořádání se s důkazními návrhy obhajoby. Absentuje také odůvodnění toho, jak se soud vypořádal s obhajobou jednotlivých obžalovaných. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. zaujímají své stanovisko k zamítnutí jejich důkazních návrhů s pouhým konstatováním nalézacího soudu o nadbytečnosti, což pokládají za ústavně nekonformní, porušující zásady rovnosti zbraní a práva na spravedlivý proces. I s ohledem na shora uvedené obžalovaní shledávají vady v odůvodnění rozsudku, neboť neobsahuje zákonné náležitosti dle § 125 odst. 1 tr. řádu a není patrné, jakými právními úvahami se nalézací soud řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny, při posouzení závažnosti trestných činů a při ukládání trestu. Nalézací soud nezohlednil, že veškeré veřejné zakázky byly vítěznými uchazeči realizovány buď se ztrátou, popř. s minimálním ziskem. Navíc nikdo nebyl poškozen a žádný subjekt neuplatnil nárok na náhradu škody, resp. Ministerstvo pro místní rozvoj vzalo nárok na náhradu údajné škody zpět. Obžalovaný Ing. M. J. poukazuje na skutečnost, že Nemocnice Příbram, ROP, Středočeský kraj a Ministerstvo financí naopak uvedly, že v souvislosti se zakázkou Příbram jim žádná škoda nevznikla, zakázka je hotová a k plné spokojenosti používaná nemocnicí. Soud tak nezohlednil zásady přiměřenosti z důvodu neexistence společensky škodlivých následků.
32. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. J. Ř., Ing. V. K. a Ing. M. J. shodně tvrdí, že ustanovení § 256 tr. zákoníku je neúčinné a hmotněprávně neaplikovatelné z důvodu rozdílu znění dotčeného ustanovení při vyhlášení („zjednat výhodu“) a při publikaci („sjednat výhodu“), což ve svém důsledku způsobilo trestní stíhání v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege*. Obžalovaní Ing. V. K., Ing. P. D. a Ing. T. M. namítají, že v napadeném rozsudku nebyly popsány výhodnější podmínky či sjednání přednosti.
33. Obžalovaný MUDr. D. R. argumentuje pomocí podrobného rozboru právní úpravy trestných činů dle § 256 tr. zákoníku a § 331 tr. zákoníku, přičemž poukazuje na vyloučení jednočinného souběhu těchto trestných činů, vztah speciality a nepřiléhavou právní kvalifikaci skutku.
34. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. T. M., Ing. J. Ř., Ing. P. D. a Ing. M. J. obdobně namítají nezákonné rozšíření skutkové podstaty trestného činu podle § 260 tr. zákoníku, nekonkretizaci nepravdivých dokladů či nepravdivých informací v nich uvedené, nepřípustnou analogii ve vztahu k Evropskému společenství, které v dotčené době neexistovalo, nepřiléhavou a nepřesvědčivou právní kvalifikaci předmětného zákonného ustanovení. Obžalovaný Ing. J. Ř. navrhuje, aby se odvolací soud obrátil na Soudní dvůr s předběžnou otázkou na použití § 260 odst. 1 jako nesprávnou implementaci přímo účinných čl. 1 a 2 Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, v opačném případě nebude na jisto, zda toto

ustanovení možno aplikovat a zda to není v rozporu s mezinárodní úmluvou.

35. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K., MUDr. D. R., Ing. V. K., Ing. P. D., Ing. T. M. zaujali stanovisko k výpovědi spolupracující obviněné Ing. I.S. a jejímu hodnocení. Poukazují na změny v jejích výpovědích a rozpory v nich obsažené související s časovým hlediskem a se změnou procesního postavení jmenované, její vlastní motivací, kdy se pouze snažila vyhovět policejnímu orgánu dle toho, co očekávala, že by ji pomohlo k získání statutu spolupracující obviněné (*odkaz na výpověď z 18. 10. 2012 s její otázkou na policejní orgán, zda „byla její výpověď dobrá?“*), účelové zamlčování skutečností, zjevně nepravdivá, vágní a nekonkrétní tvrzení a její celkovou nevěrohodnost. Obžalovaní se pozastavují nad přístupem k hodnocení výpovědi obžalované Ing. I.S. ve vztahu k ostatním objektivním důkazům, když soud přisuzuje její výpovědi větší váhu než výpovědím svědků. Navíc je dle obžalovaného MUDr. D. R. přesvědčení soudu, že výpověď obžalované Ing. I.S. je stěžejní, mylné, neboť ta se nevyjádřila a ani nemohla k tzv. zdravotnickým zakázkám.
36. Podle obžalovaných MUDr. D. R., Ing. V. K. a Ing. P. D. institut spolupracujícího obviněného nebyl aplikován v souladu se zákonnými podmínkami, nebyly objasněny okolnosti, za nichž došlo k uzavření dohody mezi S. a orgánem činným v trestním řízení. Dle obžalovaných MUDr. D. R. a Ing. P. D. se policejní orgán nedotazoval obžalované Ing. I.S. na věci důležité pro trestní řízení, stranil jí, a sdělil opodstatněné podezření o zamlčení, že za obžalovanou byli policisté, a to i ve Vazební věznici Ruzyně. Dle obžalovaného Ing. V. K. nalézací soud opomenul trestní stíhání jmenované v jiné věci, byť se jedná o další případy manipulace s veřejnými zakázkami. Dle obžalovaných MUDr. D. R. a Ing. V. K. obžalovaná Ing. I.S. vše sama organizovala, byla v kontaktu jak s administrátory veřejných zakázek, kterým dávala instrukce, tak s MUDr. P. K. a MUDr. K. K. Obžalovaný MUDr. D. R. tvrdí, že obžalovaná Ing. I.S. přišla s tím, že pomůže sehnat finanční prostředky pro ČSSD na volby. Od obžalované MUDr. K. K. se očekávalo, že příslušné finance sežene, přičemž obžalovaná Ing. I.S. její slib financí využívala na nátlak na obžalovanou MUDr. K. K., ač ta to nikterak nespojovala s žádnou konkrétní veřejnou soutěží. Až po nabídce stát se spolupracující obviněnou zaměnila obžalovaná Ing. I.S. finanční dary na volby za „provize“ za zajištění výhry ve veřejné soutěži.
37. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. se pak v doplněních k odvolání postupně podrobně vyjadřují k jednotlivým skutkům, tj. k rekonstrukci Gymnázia Hostivice, k rekonstrukci zámku Buštěhrad, ke stomatologickému robotu, k vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělením rehabilitace a vybavení Niederleho pavilonu Oblastní nemocnice Kladno a. s., k modernizaci křídla D3 monobloku, k vybavení a zdravotnické technologii pro nemocnici Kutná Hora a technologii pro Pavilon N Oblastní nemocnice Kolín. I ostatní obžalovaní činí skutkové námitky ve vztahu k jednotlivým veřejným zakázkám.
38. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. se v rámci námitek ve vztahu k veřejné zakázce na rekonstrukci Gymnázia Hostivice pozastavují nad tím, že není stíhán žádný zástupce Středočeského kraje coby zadavatel a ani pracovník administrátorské společnosti ERINYES s.r.o., kteří zajišťovali řádný průběh zadávacího řízení. Oba obžalovaní a obž. Ing. V. K. byli odsouzeni na základě nepřiléhavé právní kvalifikace, kdy nebyly naplněny znaky trestného činu podle § 256 tr. zákoníku, včetně chybějící subjektivní stránky. Obžalovaný MUDr. P. K. žádnou provizi nepřevzal, soud neoznačil ani neprokázal konkrétní jednání obžalované MUDr. K. K., které by prokazovalo na její straně zjednání výhody společnosti POHL cz, navíc provize bývá v praxi veřejných

zakázek poskytována, aniž by muselo dojít ke zvýhodnění konkrétního uchazeče o veřejnou zakázku.

39. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. se vyjádřili k dotčené veřejné zakázce v užším řízení dle § 28 zákona o veřejných zakázkách, k obžalovanou Ing. I.S. tvrzené schůzce v průběhu září 2011, ke společnosti Ve-Zak s.r.o., k neznalosti Ing. Čmelinského, ke společnosti POHL cz, k výpovědi svědka M. ze společnosti ERINYES, k tvrzení, že losování za přítomnosti notáře neproběhlo řádně, a to s odkazem na nulovou diskriminaci, 16 uchazečů a absenci jakýkoliv jejich námitek vůči průběhu řízení, k umožnění obžalované Ing. I. S. a Ing. V. K. se přímo podílet na podobě zadávací dokumentace, k údajnému předání finanční hotovosti ve výši 2.800.000 Kč obžalovanou Ing. I.S., na kterou se měla složit rovným dílem s obžalovaným Ing. V. K. Nalézací soud nezohlednil, že obžalovaná Ing. I.S. a její společnost FISA s.r.o. realizovala již první etapu rekonstrukce gymnázia a tedy sama měla k tomu nejlepší informace a zároveň měla dlouhodobé vztahy se společností POHL cz.
40. Pozastavují se nad tím, co je míněno „podobou“ zadávací dokumentace a v čem měly být podmínky veřejné zakázky „šité na míru“ pro společnost POHL cz, když ta nespĺňovala některé kvalifikační předpoklady a proto si musela zajistit subdodavatele, obdobně namítá obžalovaný Ing. V. K.. Bylo potvrzeno, že požadavky na kvalifikaci vymezené zadavatelem v zadávacích podmínkách plně odpovídaly druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky.
41. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K. a Ing. V. K. se podrobně vyjádřili také ke znaleckým posudkům znaleckého ústavu PROFITEN a České znalecké, včetně jejich hodnocení soudem prvního stupně. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. navrhli nový důkaz, a to vypracováním revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem určeným soudem. V opačném případě odvolací soud musí vycházet ze zásady *in dubio pro reo*, tedy z příznivějších závěrů posudku znaleckého ústavu Česká znalecká.
42. Jediné, v čem obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. souhlasí s napadeným rozsudkem, je, že nebyli ke Středočeskému kraji v žádném vztahu, nebyli ani členy Rady Středočeského kraje ani jiného orgánu kraje, nebyli ani zaměstnanci kraje apod., tj. neměli rozhodovací pravomoc ve vztahu k předmětné veřejné zakázce.
43. Obžalovaný Ing. V. K. se obdobně vyjadřuje k údajnému ovlivnění losování bez jeho vědomosti, jak k tomu mělo dojít, k organizované skupině, k údajné dohodě mezi 5 vylosovanými uchazeči, k údajné provizi, když není důvod, proč a kde by si obžalovaný částku obstaral s odkazem na účetnictví společnosti POHL cz, kde jsou veškeré transakce řádně zdokladovány, na své příjmy, na časové nesrovnalosti v předání provize a uzavření smlouvy o dílo, a na to, že ani v přípravě nabídky nebylo společností POHL cz kalkulováno se ziskem, který by odůvodňoval poskytnutí úplatku ve výši 3 mil. Kč.
44. Podle obžalovaného nebyla prokázána řada skutečností, např. existence organizované skupiny, získání značného prospěchu, že by obžalovaný vybral peníze z účtu nebo použil platbu v hotovosti z jiných zakázek na úplatek, možnost obžalovaného ovlivnit zadávací podmínky zakázky v přípravné fázi, jakým způsobem měly být zadávací podmínky upraveny ve prospěch společnosti POHL cz, přičemž v tomto směru odkazuje na rychlost schvalovacího procesu a že činností obžalovaného nevznikla žádná škoda. Odkazuje na odborné vyjádření Mgr. Jakuba Stránského z 11. 11. 2013, které nebylo provedeno jako důkaz a na to, kdo připravoval zadávací dokumentaci.

Namítá nesprávnou právní kvalifikaci, rozšiřování nepřímého úplatkářství a opomíjení soudem skutečného procesu zadávání veřejných zakázek.

45. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. se v rámci vyjádření k veřejné zakázce na rekonstrukci zámku Buštěhrad vyslovují k údajným pokynům spoluobžalovaným Ing. T. M., Ing. P. D. a L. N., k neznalosti Ing. Novotného, k zadávacím podmínkám, k absenci námitek potencialních uchazečů, k neprokázání úmyslu získat prospěch pro Konstruktiva Branko, k žádosti o dotaci, ke svědeckým výpovědím, k neprokázaným spekulacím ve vztahu k údajné tajné dohodě mezi Konstruktiva Branko a dalšími 4 soutěžiteli, k nedohledání CD s kompletní technicko - ekonomickou studií rekonstrukce zámku Buštěhrad z února 2011 v trestním spisu, k časovým souvislostem ve vztahu k ocenění rekonstrukce projekční kanceláří ARIA na 218 mil. Kč a nemožnosti účelově navýšit předpokládanou cenu veřejné zakázky, přičemž rozpočet byl následně ponížěn na 161 mil. Kč a 57 mil. Kč se použilo na doprojektování interiérů, nádvoří, statiku apod., vše bez zapříčinění obžalovaných. Obžalovaný MUDr. D. R. k tomu sděluje, že to byl on, kdo po Ing. Procházkovi požadoval, aby upravil projekt, čímž došlo právě ke snížení rozpočtu o cca 40 mil. Kč, neovlivňoval průběh výběrového řízení, do ničeho nezasahoval, nikomu neudílel pokyny, po nikom nepožadoval úplatek ani mu nikdo žádný úplatek nesliboval. Obžalovaný MUDr. D. R. se dále vyjadřuje k výběrovému řízení, k problémům s předáním staveniště, k okolnostem ohledně krabice s vínem, k nevypořádání se soudem se skutečností, že obžalovaný Ing. T. M. se na projektu rekonstrukce zámku Buštěhrad podílel z vůle Ing. Procházky v době, kdy zámek byl ve vlastnictví města Buštěhradu a projekt si od Ing. Procházky objednalo město Buštěhrad a obžalovaná Ing. I.S.. Nálezací soud nevezal v potaz výpovědi řady svědků, např. Ing. V., Ing. B., Ing. B., pracovníků Krajského úřadu pro Středočeský kraj a členů rady kraje ve vztahu k průběhu výběrových řízení, pracovníků administrátorské firmy a členů managementů nemocnic.
46. Obžalovaní MUDr. P. K. a MUDr. K. K. polemizují nad výší údajného úplatku ve vztahu k výši zisku a namítají naplnění znaku „škody velkého rozsahu“ dle § 260 odst. 5 tr. zákoníku, protože je podstatné naplnění účelu dotace, což je v daném případě podpora cestovního ruchu, který byl splněn.
47. Obžalovaní MUDr. P. K., MUDr. K. K. a Ing. P. D. se vyjadřují ke znaleckým posudkům znaleckého ústavu Equity Solutions Appraisals, znaleckého ústavu BOHEMIA EXPERTS a ÚRS PRAHA a jejich hodnocení nálezacím soudem. K posledním dvěma jmenovaným znaleckým ústavům a jejich posudkům se obdobně vyjadřuje obžalovaný Ing. T. M., který rovněž vznáší námitky ve vztahu k rozpočtu a uvádí, že nečinil v rámci předmětné zakázky kroky ještě před tím, než byla zakázka vyvěšena na úřední desce, ačkoli se měl dle závěru soudu počátkem roku 2011 obrátit na Ing. Felixe s žádostí o zpracování nejprve studie a posléze projektu týkající se zámku Buštěhrad.
48. Obžalovaný Ing. P. D. namítá odepření práva na obhajobu policejním orgánem při výslechu, nenaplnění subjektivní stránky vytýkaných trestných činů, vyjadřuje se ke svědkům Ing. P., T., k neprokázání jakémukoliv sjednání výhod, resp. nezákonnému či nestandardnímu postupu ze strany zadavatele veřejné zakázky rekonstrukce zámku Buštěhrad, neboť nedošlo k žádnému předražení veřejné zakázky, zadávací podmínky standardní, rovné podmínky, řádný a zákonný postup, vysoutěžená cena za stavební část správná a nepředražená. Právní posouzení dle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku je nesprávné, neboť neprokázáno na jakou konkrétní úřední

osobu měl obžalovaný Ing. P. D. působit, nad to žádná úřední osoba mající vliv na výběr uchazeče ani stíhána nebyla.

49. K veřejné zakázce „Stomatologický robot“ obžalovaní MUDr. P.K. a MUDr. K.K. poukázali na aplikaci nepřiléhavého odkazu na § 18 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 11. 9. 2011 s ohledem na dobu, kdy k vytýkanému jednání mělo dojít. Dále obžalovaní argumentují unikátností stomatologického zařízení CEREC, tedy že existuje pouze jediná technická specifikace, proto je objektivně nemožné, aby společnost B.Braum Medical zpracoval technickou specifikaci požadovaného stomatologického robota tak, aby „vyhovoval jejím možnostem“, jak tvrzeno v rozsudku. Obžalovaný MUDr. P.K. vysvětluje, proč o pomoc požádal spoluobžalovaného Ing. J. H. – v dané problematice se z odborného hlediska neorientuje a neměl žádné informace o tom, které subjekty roboty CEREC dodávají. Údajná „předchozí dohoda o možnosti ovlivnění průběhu zadání této veřejné zakázky“ nebyla nikterak prokazována, natož pak prokázána. V napadeném rozsudku zcela absentuje informace o tom, na úkor kterých konkrétních jiných potencionálních dodavatelů bylo postupováno.
50. Ve vyjádření se k veřejné zakázce na „Vybavení Domova důchodců s lůžky následné péče a oddělení rehabilitace a vybavení Niederleho pavilonu Oblastní nemocnice Kladno a.s.“ se obžalovaní MUDr. P.K. a MUDr. K.K. zabírají údajným spolupachatelstvím, které nemá oporu v dokazování, případným účastenstvím a neprokázáním úmyslu obžalovaných.
51. Obžalovaná MUDr. K.K. neznala a ani nebyla v žádném styku se spoluobžalovaným Ing. M. J.. S ním byl v kontaktu obžalovaný MUDr. P.K., ale kvůli jiným záležitostem. Nalézacím soudem není prokázána ani předchozí domluva obžalovaných, ani akceptace nabídky (*úplatku*), obdobně nebyl prokázán ani pokyn obžalovaných MUDr. P. K. a MUDr. K. K. vůči obžalované L. N., která měla podle soudu obžalovanému Ing. M. J. umožnit podílet se na podobě zadávací dokumentace, ani co mělo být případně obžalovaným Ing. M. J. v zadávací dokumentaci upravováno, aby vyhovovalo společnosti PURO-KLIMA. Nebyla prokázána ani kódovaná komunikace mezi obžalovanými Ing. M. J. a L. N.
52. V napadeném rozsudku absentuje řada konkrétních okolností, a to například specifikace tvrzeného zajištění výhodnějších podmínek v zadávacím řízení spol. PURO-KLIMA, když se fakticky jednalo o běžné a standardní zadávací podmínky a přiměřené kvalifikační předpoklady s přihlédnutím ke specifikům u zdravotnických veřejných zakázek, jaké další potřebné informace měla obžalovaná L. N. obžalovanému Ing. M. J. poskytnout, konkretizace dotčených soutěžitelů a příčinné souvislosti mezi funkcí člena hodnotící komise u obžalovaného MUDr. P. K. a tvrzeným zvýhodněním spol. PURO-KLIMA. Závěry soudu o domluvení a předání úplatku jsou neprokázané, navíc smlouva v době údajného předání úplatku již byla uzavřena a průběh této zakázky byl obžalovanému Ing. M. J. znám. V tomto duchu se obdobně vyjádřil i obžalovaný Ing. M. J..
53. Obžalovaní argumentují nepřipustným rozšiřováním nad rámec skutkové podstaty § 256 odst. 1 tr. zákoníku a podotýkají, že žádný ze soutěžitelů nepodal námítky podle § 110 odst. 1 zák. o veřejných zakázkách. Dále se vyjadřují k omezení počtu potencionálních uchazečů, k použití tzv. kompletátorů a kompletačním zakázkám, k údajné dohodě mezi „velkými hráči na trhu“ a k údajnému předstírání soutěží mezi těmito subjekty.

54. Soud podle jejich názoru učinil nesprávný výklad zákonného znaku „opatřit jinému prospěch“ u trestného činu dle § 256 tr. zákoníku ve vztahu k získání předmětné zakázky a k upevnění pozice na trhu a v příslušném zdravotnickém zařízení. Obžalovaní argumentují, že za prospěch lze považovat pouze materiální výhodu, tedy tzv. čistý zisk, kterým je finanční příjem po odečtení důvodně vynaložených nákladů. U zakázek, jaké byly realizovány, není konečný zisk zřejmý a snadno předvídatelný, i proto s tím nikdo není schopen dopředu kalkulovat.
55. Obžalovaný MUDr. D. R. poukazuje na konec zakázky pro vítěze s přibližně 3 mil. Kč ztrátou, na standardní podmínky výběrového řízení, že údajná dohoda soutěžitelů není podložena důkazy a nebyl předložen ani důkaz o tom, že by on činil cokoli nestandardního či trestného v rámci přípravy a průběhu této veřejné zakázky.
56. Obžalovaný Ing. M. J. zaujímá stanovisko k údajné konkretizaci výše úplatku a jeho převzetí. Odmítá údajný prospěch ve formě upevnění obchodního postavení na trhu s odkazem na 20 letou tradici fungování nejen na českém trhu a celkový obrat společnosti PURO-KLIMA. Nalézací soud se dle něho nevypořádal se skutečností původu hotovostních peněz sloužící jako údajný úplatek. Jeho finanční prostředky, kterými disponoval, byly evidovány na jeho bankovním účtu a odmítá tvrzení obžalované Ing. I.S. ohledně způsobu generování prostředků na úplatky.
57. Obžalovaný Ing. M. J. taktéž vysvětluje, k čemu nesloužila ovládací smlouva, tj. nikoli k řízení průběhu investičních akcí oblastních nemocnic Středočeského kraje, přičemž investiční akce si řídila každá oblastní nemocnice samostatně. Vyjadřuje se k faktickému fungování a řízení oblastních nemocnic, k tzv. štábní kultuře, že manželé MUDr. K. jako zástupci nemocnice Příbram měli přístup k informacím o průběhu a podmínkách zadávacího řízení zakázky Příbram, k jejich rozhodovacím pravomocem, k zájmu a angažovanosti obžalovaného MUDr. P. K., k rozporu mezi závěry soudu a závěry znaleckého posudku ZNALEX, k chybně hodnocenému důkazu znaleckému posudku z oboru daktyloskopie, k údajné nabídce a akceptaci možnosti zvýhodnění za úplatek určený mimo jiné pro obžalované MUDr. P. K. a MUDr. K. K., k údajné organizované skupině, kdy jeho členství nemůže být dovozováno z výpovědi obžalované Ing. I.S., resp. z oslovování „Martin“ obžalovaným MUDr. P. K., ač ten ho vždy oslovoval „J.“. Analyzuje výsledky z prostorových a telekomunikačních odposlechů a sděluje, že soud prvního stupně opomíjí širší souvislosti ve vztahu k prostorovým odposlechům a část skutkových zjištění.
58. Obdobné námitky uplatnili obžalovaní MUDr. P.K., MUDr. K.K., Ing. M. J. i ve vztahu k veřejné zakázce „Nové technologie – součást modernizace křídla D3 monobloku“, přičemž obžalovaný Ing. M. J. odkazuje na právní důvod pro poskytnutí dotace a na časové souvislosti ve vztahu k zadávacímu řízení, schvalování financování a uzavření smlouvy, což způsobuje nemožnost naplnit znak úmyslného jednání dle § 260 tr. zákoníku.
59. Obžalovaný Ing. J. Ř. ve vztahu k veřejným zakázkám „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro Oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnici Středočeského kraje Nemocnice Kutná Hora“ a „Technologie pro objekt SO 04 - Pavilon N - Oblastní nemocnice Kolín“ vznáší námitky k organizované skupině, neboť nebylo prokázáno, že by věděl o tom, že jedná v součinnosti se členy organizované skupiny, či že by věděl o zapojení dalších osob. Ve vztahu k trestnému činu podle § 256 tr. zákoníku, uvádí, že jeho pachatelem může být pouze konkrétní subjekt.

Osoba, které výhodnější podmínky využije vedle konkrétního subjektu, takovým subjektem není. Obžalovaný nemůže být současně postaven na úroveň pachatelů s konečným cílem pasivního úplatkářství, když je stíhán pro aktivní úplatkářství týkající se přesně stejné částky. Dále namítá nezákonné rozšíření rozsahu skutkové podstaty trestného činu § 260 tr. zákoníku týkající se pojmu nepravdivých dokladů.

60. Obžalovaný se vyjadřuje k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům, k neprokázání a nezjištění „modus operandi“ údajné manipulace s předmětnými veřejnými zakázkami, ke znaleckému posudku Equity Solutions Appraisals, k nedoložení, že by obžalovaný předal tvrzený úplatek, přičemž poukazuje na absenci motivu, když by ztráta příslušných veřejných zakázek nikterak neovlivnila existenční situaci společnosti HOSPIMED ani její další rozvoj a poukazuje na údajný úplatek ve výši 12 mil. Kč ve vztahu se ziskem ve výši cca 4,1 mil. Kč.
61. Nad výší úplatku se pozastavuje obdobně obžalovaný MUDr. D. R. a opětovně poukazuje na ztrátovost zakázek. Vyjadřuje se také k dedukci soudu o převzetí úplatku z odposlechu ze dne 16. 2. 2012 s tím, že neexistuje žádný důkaz o tom, že by byl před tímto rozhovorem informován o průběhu zakázky nebo o nějakém ovlivňování.
62. Ve vztahu k veřejné zakázce „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro oblastní nemocnici Kolín, a. s., nemocnici Středočeského kraje Nemocnice Kutná Hora“ a „Technologie pro Objekt SO 04 – Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín“ obžalování MUDr. P.K. a MUDr. K.K. namítají absenci konkrétních skutkových okolností, z nichž soud dovozuje, že se dopustili trestného činu podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku v popisu skutku a dále i vady napadeného rozsudku spočívající v neprokázaných tvrzeních ohledně pokynu jmenovaných obžalované L. N., zajištění výhodnějších podmínek v obou zadávacích řízeních pro spol. HOSPIMED a. s., konkretizace potřebných informací, které měla obžalovaná L. N. poskytnout obžalovanému Ing. J. Ř. a dále ohledně tvrzeného úkoru na straně jiných soutěžitelů, kteří však nebyli specifikováni. Namítají dále, že nebyl prokázán úmysl obžalovaných opatřit prospěch spol. HOSPIMED a. s. Stejně tak není konkretizován skutek ve vztahu k tr. činu k § 260 tr. zákoníku. Rozsudek se ani nevypořádal s obhajobou obžalovaných, zejména poukazuje na výpověď svědků JUDr. Ch. a Ing. U., kteří potvrdili, že ani jeden z obžalovaných MUDr. K. žádným způsobem nezasahoval do průběhu zadávacího řízení veřejné zakázky Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín. Taktéž upozorňují na nesprávné hodnocení výpovědi svědkyně Ing. H., která zdůrazňuje komunikaci s obžalovanou L. N. ohledně jiných otázek než předmětných zakázek, a navíc až poté, co byla odevzdána nabídka pro Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín a poté co byla vyhlášena zakázka Nemocnice Kutná Hora. Zmiňují i výpověď sv. Pecky, který taktéž vyloučil zásah do uvedených dvou zakázek a výpověď sv. Gramela, která potvrzuje, že zadávací podmínky u obou zakázek byly standardní a nediskriminační. Soud se podle obžalovaných nezabýval listinnými důkazy k oběma zakázkám, z nichž je patrné, že jejich zadavatelem a předkladatelem nebyli obžalovaní. Konkrétně listiny na č. l. 21127 – 21355 prokazují, že obžalovaní K. neměli s procesem zajišťování dotací nic společného.
63. Své námitky vznesli obžalovaní MUDr. P.K. a MUDr. K.K. též ve vztahu k veřejné zakázce „Dodávka zdravotnické technologie pro pavilon B“. Poukázali konkrétně na to, že orgány činné v trestním řízení nebyly schopny zjistit a označit, jakým konkrétním požadavkem v zadávacích podmínkách měla být společnost B. Braun Medical, s. r. o. zvýhodněna na úkor ostatních potenciálních zájemců. U

obžalované pak zcela chybí v popisu skutku jednání, kterým měla naplnit znaky stíhaného trestného činu, není prokázána ani subjektivní stránka trestného činu. Shodné platí i v případě obžalovaného MUDr. P. K., ohledně obou obžalovaných absentuje zcela důkaz, který by je usvědčoval z udělení jakéhokoli pokynu obžalované L. N. k zajištění výhodnějších podmínek pro společnost B. Braun Medical, s. r. o. Dále oba obžalovaní poukazují na zcela standardní podmínky zadávacího řízení, na zjevnou absenci specifikace údajného úkoru i dalších soutěžitelů. Soud pak zcela pominul výpověď obžalovaného MUDr. J.H., který mimo jiné popsals, proč se o danou zakázku nemohl ucházet jakýkoli obchodní subjekt, stejně jako listinné důkazy na č. I. 21559-21563, případně provedené důkazy nehodnotil (viz č. I. 21609 a násl., 21759 a násl., 21774, 21779 a násl., 21812, letmo zmiňuje např. výpovědi svědků doc. MUDr. H., Ing. B., Ing. P., M., H.

64. K veřejné zakázce „Dodávka zdravotnické technologie pro pavilon B“ obžalovaný MUDr. D. R. uvádí, že svědci B. a H. potvrdili, že do tvorby zadávací dokumentace nikdo nezasahoval a dokumentace je výsledek jejich práce. Tvrzení, že obžalovaný zasáhl do soutěže na vybavení nemocnice v Mladé Boleslavi tím, že znemožnil účast soutěžiteli společnosti AMI, je nepravdivé i s ohledem na výpovědi ředitele společnosti AMI.
65. Obžalovaný MUDr. D. R. má za to, že nalézací soud při stanovování výše trestu opomenul jeho dlouhodobou a vysoce společensky prospěšnou činnost, výsledky jeho práce ve veřejných funkcích a jako jedinou polehčující okolnost uvedl pouze dosavadní bezúhonnost. Soudem nebylo prokázáno, že zneužil svého postavení hejtmána. Obžalovaný má za to, že uložený trest je nepřiměřeně tvrdý, způsobující fyzickou, psychickou a sociální likvidaci a komparuje ho s tresty za násilnou trestnou činnost a obdobnou majetkovou činnost. Vyjadřuje se k propadnutí majetku, které považuje za potrestání i jeho bratra a manželky jednak s odkazem na dědické řízení a jednak vzhledem k výplatě jeho manželky MUDr. E. R., která advokátu JUDr. Adamu Černému poskytla 5 mil. Kč jako zálohu k budoucímu zúčtování za právní služby. K propadnutí 7 mil. Kč obžalovaný uvádí, že ty patří ČSSD, a proto s nimi mělo být jednáno jako se zúčastněnou osobou.
66. Na výzvu Vrchního soudu v Praze předložili obžalovaní MUDr. D. R., L. N., MUDr. P.K., MUDr. K.K., Ing. V. K. a Ing. M. J. konkrétní návrhy na doplnění dokazování ve veřejném zasedání, kdy pro stručnost odvolací soud odkazuje na jejich příslušná podání.
67. Obžalovaný MUDr. D. R. činí několik závěrečných návrhů. Jednak aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc pro skutky uvedené ve výroku I. bod 2. rozsudku vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení a věc obžalovaného pro skutky uvedené ve výroku I. bod 3., 5. až 7. rozsudku vrátí státnímu zástupci Krajského státního zastupitelství v Praze k dalšímu řízení. Dále obžalovaný navrhuje vrácení celé věci do přípravného řízení, neboť je zřejmé že nejsou objasněny všechny okolnosti důležité k objektivnímu rozhodnutí soudu. Také navrhuje, aby byl zproštěn obžaloby v celém rozsahu.
68. Obžalovaná L. N. závěrem navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil ji obžaloby podle § 226 písm. a), písm. c) tr. řádu, nebo věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu projednání.
69. Obžalovaní MUDr. P.K. a MUDr. K.K. závěrem navrhli, aby odvolací soud napadený

rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

70. Obžalovaný Ing. P. D. navrhuje, aby odvolací soud doplnil dokazování o navržené důkazy a následně napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu, obžalovaného zprostil obžaloby, popř. aby věc vrátil soudu I. stupně.
71. Obžalovaný Ing. T. M. navrhuje, aby odvolací soud doplnil dokazování o navržené důkazy ze strany obhajoby a následně zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a obžalovaného obžaloby zprostil, popřípadě věc vrátil soudu I. stupně.
72. Podle názoru obžalovaného Ing. V. K. trestní represe s přihlédnutím k délce trestního stíhání již postrádá smysl a účel. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud přijal rozhodnutí, dle kterého se napadený rozsudek ruší v rozsahu výroku o jeho vině a trestu a zprostil ho obžaloby v celém rozsahu.
73. Obžalovaný Ing. M. J. má za to, že jemu uložený trest je s ohledem na tresty spoluobžalovaných nepřiměřený. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a aby ho obžaloby zprostil.
74. Obžalovaný Ing. J. Ř. má za to, uložený trest je nepřiměřený s přihlédnutím k povaze trestných činů, osobním a jiným poměrům obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a zprostil ho obžaloby.
75. Obžalovaný MUDr. J.H. odkazuje na své výhrady vyjádřené v závěrečné řeči a navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí.
76. Obžalovaná Ing. I.S. je toho názoru, že jí měla být ukládána sazba trestu odnětí svobody dle § 256 odst. 2 tr. zákoníku s přihlédnutím k jejímu postavení spolupracující obviněné, a proto navrhuje uložení trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odložením na zkušební dobu 2 až 3 let. Závěrem navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a ve věci znovu rozhodnuto tak, že odvolací soud uzná obžalovanou vinnou jen pro pokračující zločin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b), písm. c) tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, a pro pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku, a uloží přiměřeně mírnější trest.
77. Proti rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 4 T 5/2015 do výroku o trestu propadnutí majetku v rozsahu částky 8.678.300 Kč a částky 44.500 Euro, vše zajištěné při domovní prohlídce v bydlišti obžalovaného MUDr. D. R. na adrese Hostivice, Letní čp. 1548, se odvolal bratr obžalovaného RNDr. M. R. a správce pozůstalosti v dědickém řízení po zemřelém prof. MUDr. R. R., JUDr. Jan Vondráček. RNDr. M. R. nesprávnost napadeného rozsudku spatřuje v následujícím. Při domovní prohlídce byly obžalovanému MUDr. D. R. zajištěny částky ve výši 8.678.300 Kč a 44.500 Euro, které mu celé nepatřily. Finanční prostředky ve výši 7.364.000 Kč a 39.300 EUR byly uloženy u MUDr. D. R. jeho rodiči, MUDr. E. R. a prof. MUDr. R. R. DrSc., jako část jejich společných úspor. Tato skutečnost byla opakovaně potvrzena prof. MUDr. R. R., DrSc., svědkem v trestním řízení i obžalovaným MUDr. D. R. Odvolatel rovněž poukázal na probíhající související civilní soudní spor vedený

Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 337/2013 a na skutečnost, že na návrh obžalovaného MUDr. D. R. v souvislosti s úmrtím otce, byly v dědickém řízení tyto prostředky zahrnuty notářem do soupisu majetku a pozůstalosti jejich otce a na požadavek obnovit dědické řízení po jejich matce. Ve výroku napadeného rozsudku ani v jeho odůvodnění nejsou uvedeny skutečnosti ani důkazy, které by u těchto finančních prostředků rodičů obžalovaného a odvolatele prokázaly jejich kriminální původ, či že se jedná o majetek obžalovaného MUDr. D. R., nebo že pocházejí z výnosu jeho prokázané trestné činnosti.

78. JUDr. Jan Vondráček má za to, že je ve smyslu § 246 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zúčastněnou osobou. Vyjadřuje nesouhlas s úplnou eliminací jeho procesních práv vyplývajících z jeho statusu zúčastněné osoby dle § 42 tr. řádu a s výrokem o trestu propadnutí části majetku podle § 66 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, který podle jeho názoru postihuje majetek, který nebyl a není ve vlastnictví obžalovaného MUDr. D. R.. Současně namítá porušení povinnosti státního zástupce podat návrh na zabránění věci podle § 178 odst. 1 a odst. 2 tr. řádu, samotné nerozhodnutí o zabránění věci prvostupňovým soudem a porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti z důvodu nevyslechnutí MUDr. R. R.
79. K zajištěným peněžním prostředkům ve vlastnictví prof. MUDr. R. R., DrSc. se v odvolání vyjádřil také obžalovaný MUDr. D. R., který odkazuje na dědické řízení a faktické potrestání jeho bratra. Ten na něj podal trestní oznámení pro podezření ze zatajení části majetku v roce 2015. Dle sdělení policejního orgánu je tato věc ve fázi prověřování a proto dodatečné dědické řízení bylo přerušeno, ačkoli v roce 2012 při přípravě obžaloby bylo tvrzeno, že nejde o finanční prostředky rodičů obžalovaného MUDr. D. R..
80. Další odvolatelkou proti napadenému rozsudku byla též manželka obžalovaného MUDr. D. R. MUDr. E. R., která podala kromě společného odvolání se jmenovaným i odvolání samostatné, v němž namítá, že s ní soud prvního stupně vůbec nejednal, takže veškeré provedené důkazy, které se týkají zabavených věcí, by měly být provedeny znovu. Dále namítla, že finanční prostředky odňaté po domovní prohlídce 15. 5. 2012 na adrese Letní 1548, Hostivice nejsou pouze ve vlastnictví obžalovaného MUDr. D. R., ale i ve vlastnictví jejím jakožto zúčastněné osoby (*1.178.000 Kč a 3.950 Euro*). Obdobné se vztahuje podle odvolatelky i na 5 mil. Kč na bankovním účtu advokáta JUDr. Adama Černého (*č. účtu 201826626/0600*), neboť se jednalo o prostředky ve společném jmění manželů. K odnětí finančních prostředků došlo před zahájením trestního stíhání MUDr. D. R., tedy šlo o neodkladný a neopakovatelný úkon, ačkoliv toto nebylo procesně řádně odůvodněno v příslušném příkazu. Odňaté finanční prostředky jsou běžnými úsporami zúčastněné osoby a jejího manžela a nepocházejí z trestné činnosti. I pokud by měly orgány činné v trestním řízení opačný názor, může být maximálně poškozen podíl obžalovaného.
81. RNDr. M. R. stejně jako JUDr. Jan Vondráček závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil ve výroku o trestu propadnutí majetku v rozsahu částku 8.678.300 Kč a 44.500,- Euro, které byly zajištěny při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného MUDr. D. R., a věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.
82. MUDr. E. R. závěrem navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen, věc vrácena k dalšímu řízení, nebo aby odvolací soud rozhodl o vrácení odňatých věcí zúčastněné osoby.

C.

83. Vrchní soud v Praze k podaným odvoláním přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků obou napadených rozsudků, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska vad nevytýkaných, které měly vliv na správnost napadených výroků, a dospěl k následujícím závěrům.
84. Úvodem Vrchní soud v Praze předesílá s ohledem na rozsah odvolání a četnost odvolacích námitek jednotlivých obžalovaných i při zohlednění podstaty svého rozhodnutí a danou fázi trestního řízení a taktéž i podrobné odůvodnění napadených rozsudků, které se již opakujícími se námitkami obžalovaných zabývaly, že se zaměří pouze na zásadní odvolací argumenty, jejichž rozbor je pro další rozhodování ve věci nezbytný tak, aby byl respektován čl. 6 odst. 1, avšak jeho rozhodnutí nebude podrobnou odpovědí na každou odvolací námitku (*obdobně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08*).
85. Primárně se odvolací soud zabýval procesní stránkou věci, a pokud jde o námitky odvolatelů v tomto směru, přistupoval k nim diferencovaně a vyvodil závěry, jež budou konkretizovány níže.
86. V rámci svého přezkumu Vrchní soud v Praze shledal u řízení, jež předcházelo vyhlášení napadených rozsudků, zásadní procesní vadu, kterou je nezákonnost odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu podle § 88 tr. řádu a sledování osob a věcí podle § 158d tr. řádu, a to s ohledem na nedostatečné odůvodnění příkazů podle § 88 odst. 2 a písemných žádostí podle § 158d odst. 4 tr. řádu, čehož se také dovolávají obžalovaní MUDr. P.K., MUDr. K.K., Ing. J. Ř., Ing. M. J. a MUDr. D. R., všichni obžalovaní pak spatřují nezákonnost těchto důkazů také v tom, že o nich rozhodovali soudci místně nepřislušného soudu, navíc v rozporu s rozvrhem práce.
87. Pokud jde o odposlech a záznam telekomunikačního provozu, je třeba úvodem připomenout, že podle § 88 odst. 1 tr. řádu, je-li vedeno trestní řízení pro zločin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, pro trestný čin pletichy v insolvenčním řízení podle § 226 tr. zákoníku, porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 1 písm. e) a odst. 2 až 4 tr. zákoníku, zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku, pletichy při veřejné dražbě podle § 258 tr. zákoníku, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku nebo pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, může být vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Odposlech a záznam telekomunikačního provozu provádí pro potřeby všech orgánů činných v trestním řízení Policie České republiky. Provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřijatelné. Zjistí-li policejní orgán při odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, že obviněný komunikuje se svým obhájcem, je povinen záznam odposlechu bezodkladně zničit a informace, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít. Protokol o zničení záznamu založí do spisu.

88. Podle § 88 odst. 2 tr. řádu nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu je oprávněn předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být vydán písemně a musí být odůvodněn, včetně konkrétního odkazu na vyhlášenou mezinárodní smlouvu v případě, že se vede trestní řízení pro úmyslný trestný čin, k jehož stíhání tato mezinárodní smlouva zavazuje. V příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být stanovena uživatelská adresa či zařízení a osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce; v odůvodnění musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu, včetně doby jeho trvání, odůvodňují. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu se bezodkladně doručí policejnímu orgánu. V přípravném řízení opis příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu soudce bezodkladně zašle státnímu zástupci.
89. Formulací „nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak, nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo“, zákon vyjadřuje v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti vymezenou v § 2 odst. 4 tr. řádu tzv. subsidiaritu použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Jde o omezující podmínku nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu na případy, kdy nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo kdy by bylo jinak jeho dosažení ztíženo. Při nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jeho vlastním provádění musí být tedy dán nejen důvodný předpoklad, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení, ale musí být dostatečně zváženo, zda získání konkrétních významných skutečností pro trestní řízení nelze zajistit a posléze dokazovat i jinými důkazními prostředky uvedenými v trestním řádu, např. výslechem obviněných, svědků, apod.
90. Nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu tedy lze jen při souběžném naplnění více zákonných podmínek, zejména pak pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo.
91. Jak konstatoval Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 sp. zn. 4 Pzo 10/2015, v příkazu musí být mimo obecných náležitostí uloženo provedení odposlechu a záznamu příslušného druhu telekomunikačního provozu a podle výslovného znění ustanovení § 88 odst. 2 tr. řádu zde musí být uvedena: uživatelská adresa či zařízení, a to včetně telefonního čísla, osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, trestný čin, pro nějž se vede trestní řízení, doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, která nesmí být delší než čtyři měsíce. V odůvodnění pak musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které vydání tohoto příkazu odůvodňují (*včetně doby jeho trvání*), dále zde musí být uveden účel odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a také vysvětleny důvody, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo proč by bylo jinak jeho dosažení podstatně ztíženo, příp. odůvodněna i délka doby trvání odposlechu a záznamu příslušného druhu telekomunikačního provozu.
92. V posuzovaných případech (*viz č. I. 3283 a násl., 3302 a násl., 3322 a násl., 4070 a násl. 4715 a násl. a 6045 a násl.*) však Okresní soud v Ústí nad Labem (*dále jen okresní soud*) podle uvedených ustanovení důsledně nepostupoval, neboť konkrétní skutkové okolnosti, které vydání předmětných příkazů odůvodňují, resp. úvahy zabývající se důvodností návrhů, v nich nejsou obsaženy, přičemž nejsou odůvodněny

ani doba trvání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, resp. okresní soud neuvedl, proč vydává příkazy na maximálně možnou dobu, pokud se omezil na pouhé konstatování, že doba odposlechu a záznamu byla stanovena v souladu s návrhem státního zástupce (*kteřý však stejně jako policejní orgán konkrétní důvody navrhované délky trvání tohoto procesního úkonu neuvádí*) a současně opomenul uvést skutečnosti, z nichž lze dovodit konkrétní úvahu či zjištění rozhodujícího soudce o důvodech nezbytnosti zásahu do soukromí dotčených jedinců, které je chráněno čl. 13 Listiny základních práv a svobod, včetně důvodů, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak. Polovina příkazů pak neobsahuje ani zmínku o tom, že je vedeno trestní řízení pro konkrétní trestný čin, jakožto obligatorní podmínky pro možnost vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (*viz č. l. 3283, 3302, 4070 a násl.*). Okresní soud ve všech případech toliko zcela nekriticky převzal názor státního zástupce z podaných návrhů (*jak je zřejmé z fakticky doslovného zkopírování návrhů státního zástupce vždy jen s doplněním příslušných návětí tak, aby bylo zřejmé, že jde o rozhodnutí soudu*), které však též obsahovaly jen popis skutkových okolností a obecné konstatování, že prostřednictvím odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu lze zjistit skutečnosti významné pro trestní řízení včetně poukazu na vzájemnou znalost podezřelých a jejich maximální snahu o utajení, což je však všeobecně použitelný argument u jakékoli skupinové a byť jen minimálně dopředu promyšlené trestné činnosti.

93. Konkrétně pokud jde o příkaz ze dne 11. 11. 2011 č. j. 40 Nt 482/2011 - 9 (*č. l. 3283 a násl.*), okresní soud obecně konstatuje *důvodný předpoklad, že prostřednictvím telefonické komunikace budou dojednány detaily páchané trestné činnosti, možné telefonické instrukce, příp. mohou být zjištěny další osoby na trestné činnosti se podílející*. Jako důvod, proč nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak, nebo by jeho dosažení bylo podstatně ztížené, okresní soud uvádí, *že se jedná o úzký okruh pachatelů, kteří se osobně znají a mají možnost společně jednat na místech veřejnosti nepřístupných*. V příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 40 Nt 490/2011 - 4 (*č. l. 3302 a násl.*) okresní soud uvádí *de facto* totožné skutečnosti, navíc zmiňuje *konkrétní termín, kdy má dojít k odevzdání konečné podoby projektu*. V rámci hodnocení nutnosti použít tento operativně pátrací prostředek zmiňuje, *že jde o úzký okruh pachatelů, kteří se osobně znají, a jednají přes prostředníky, jako jsou MUDr. K. a P. K.* V případě příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 6. 1. 2012 č. j. 40 Nt 304/2012-4 (*č. l. 3322 a násl.*) soud uvádí, *že bylo zjištěno další telefonní číslo MUDr. P.K., již byl vydán příkaz k odposlechu a telekomunikačního provozu a je důvodný předpoklad, že i skrze toto číslo budou dojednávány detaily páchané trestné činnosti*. Podle soudu nelze sledovaného účelu dosáhnout bez odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu proto, *že podezřelí jsou si vědomi nezákonnosti, nebezpečí odhalení a zadokumentování jejich trestné činnosti policejním orgánem, jde o úzký okruh osob jednajících na místech veřejnosti nepřístupných a jde o podezření ze zvláště závažného zločinu*. Pokud jde o příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 40 Nt 490/2011 - 14 (*č. l. 4070 a násl.*) soud uvádí, *že je důvodný předpoklad, že e-mailem MUDr. K. budou zasílány informace k páchané trestné činnosti, zejména v otázce položkového rozpočtu zadavatele a nabídek společnosti Konstruktiva Branko a dalších uchazečů o zakázku, tedy informace k dokonání trestné činnosti*. Dále je v příkazu opět poukaz na *úzký okruh pachatelů, kteří se osobně znají nebo jednají přes prostředníky*. Obdobně je odůvodněn i příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 20. 2. 2012 č. j. 40 Nt 346/2012 - 4 (*č. l. 6045 a násl.*) a také příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 26. 3. 2012 č. j. 40 Nt 379/2012 - 5 (*č. l.*

4715 a násl.). V obou je poukazováno na *nutnost zadokumentovat obsah elektronické komunikace mezi manžely MUDr. K., L. N., Ing. I.S., Ing. P. D. a Ing. T. M. a dalšími osobami z Konstruktiva Branko, resp. mezi Ing. I.S., MUDr. P. K a lidmi ze společnosti Erinyes s tím, že prostřednictvím e-mailu lze předpokládat dojednání detailů páchané trestné činnosti a zasílání dokumentů v elektronické podobě*. Současně příkazy zmiňují *vědomost podezřelých o nezákonnosti jejich jednání a maximální míru jejich snahy o utajení*.

94. Z uvedeného vyplývá, že ve všech posuzovaných případech při vydávání příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu okresní soud fakticky rezignoval na svou rozhodovací činnost, tj. posouzení materiálních podmínek pro nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, což musí být patrné v odůvodnění příkazu, aby byl zcela zřejmý ústavně souladný postup soudu. Proto se Vrchní soud v Praze neztotožnil se závěrem nalézacího soudu, že inkriminované příkazy jsou bezvadné. Pokud v tomto směru odkazoval i na rozhodnutí Ústavního soudu (viz str. 38 – 40 napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 a dtto str. 28 - 30 napadeného rozsudku ze dne 23. 7. 2015), Vrchní soud v Praze podotýká, že z rozsáhlého spisového materiálu nevyplyvá, že by se Ústavní soud v dané věci zabýval problematikou náležitostí příkazů odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, resp. žádostmi o sledování osob a věcí, neboť jeho rozhodnutí se týkala výlučně přezkoumávání rozhodnutí o vazbě obžalovaných, o zahájení trestního stíhání, o domovních prohlídkách a dále i problematiky zákonného soudce.
95. Sledováním osob a věcí se podle § 158d odst. 1 tr. řádu rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Pokud policejní orgán při sledování zjistí, že obviněný komunikuje se svým obhájcem, je povinen záznam s obsahem této komunikace zničit a poznatky, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít.
96. Podle § 158 odst. 3, odst. 4 tr. řádu, pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze je uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Při vstupu do obydlí nesmějí být provedeny žádné jiné úkony než takové, které směřují k umístění technických prostředků. Povolení podle odstavců 2 a 3 lze vydat jen na základě písemné žádosti. Žádost musí být odůvodněna podezřením na konkrétní trestnou činnost a, jsou-li známy, též údaji o osobách či věcech, které mají být sledovány. V povolení musí být stanovena doba, po kterou bude sledování prováděno a která nesmí být delší než šest měsíců. Tuto dobu může ten, kdo sledování povolil, na základě nové žádosti písemně prodloužit vždy na dobu nejvýše šesti měsíců.
97. Písemná žádost pověřeného policejního orgánu ve smyslu odst. 4 citovaného ustanovení trestního řádu *musí obsahovat i údaje o podezření z trestné činnosti, jež musí být konkrétní (nestačí jen všeobecný poukaz na to, že se jedná o úmyslný trestný čin) a náležité odůvodnění, proč je nutné pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, anebo dokonce zdůvodnění nutnosti zásahu do nedotknutelnosti obydlí (jiných prostor a pozemků), do listovního tajemství nebo tajemství jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí. Vzhledem k dikci § 158b odst. 1 je třeba odůvodnit i podezření ze spáchání úmyslného trestného činu. Dále je nutné v písemné žádosti uvést i potřebné údaje o osobách nebo věcech, které mají být sledovány (viz Šámal, P. a kol. Trestní řád II § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 2007-2008 s.).*

98. V konkrétním případě požádal soud o povolení sledování osob a věcí státní zástupce na základě podnětu policejního orgánu, a to jednak kanceláře MUDr. K. K. (č. l. 2767 a násl., č. l. 2270 a násl.), dále rodinného domu užívaného manželky MUDr. K. (č. l. 3047 a násl. a č. l. 3051 a násl.), kanceláře a zasedací místnosti ROP (č. l. 23836 a násl. a č. l. 23839 a násl.) a také kanceláře hejtmána MUDr. D. R. (č. l. 23844 a násl. a č. l. 23847). Souhrnně je třeba konstatovat, že uvedené žádosti, resp. podněty k nim obsahovaly pouze obecná tvrzení o tom, že jde o *závažnou špatně se odhalující trestnou činnost a že budou použity technické prostředky a zasahováno do obydlí dotčených osob*, aniž by byly uvedeny konkrétní důvody, proč nelze získat kýžené informace jiným způsobem (např. *výslechem svědků, apod.*). Dále je v žádostech, resp. podnětech uvedeno, že *sledovaného účelu nelze dosáhnout jinak*, ale opět jen obecným poukazem na to, že *jde o obezřetné jednání podezřelých a vzhledem k jejich zkušenosti s trestním řízením je třeba očekávat, že jsou obeznámeni s běžnými operativně pátracími metodami policie (nad tímto tvrzením je třeba se pozastavit, neboť nikdo z obžalovaných kromě MUDr. P. K., který byl navíc v minulosti odsouzen pro trestnou činnost zcela jiného druhu a závažnosti oproti nyní projednávané, nebyl v minulosti trestán, takže o jejich zkušenosti s trestním řízením nemůže být řeč)*. Státní zástupce pak navíc oproti podnětům policie ve svých žádostech (viz č. l. 2772, 3050 a 3053) upozornil na *vzájemnou znalost podezřelých*.
99. Z uvedeného je zřejmé, že žádosti podle § 158d odst. 4 tr. řádu jsou natolik obecné, navíc obsahující nepravdivé informace o podezřelých (viz výše), že nelze dojít k závěru, že by splňovaly zákonem požadované náležitosti a sledování osob a věcí, které na základě nich povolil Okresní soud v Ústí nad Labem (viz č. l. 2773 a násl., č. l. 3055 a násl., 23842 a násl. a č. l. 23849 a násl.). Okresní soud zjevně bez dalšího převzal zde uváděné skutečnosti, aniž by je přezkoumával, případně požadoval po státním zástupci a policejním orgánu příslušné dokumenty konkrétně odůvodňující jejich návrhy. Je tedy třeba uzavřít, že poznatky získané sledováním osob a věcí v důsledku shora popsané vadné procedury, nelze použít jako důkaz v tomto řízení.
100. Obžalovaní MUDr. P.K. a MUDr. K.K. odvoláním taktéž napadli formulaci souhlasů soudu ve smyslu § 158d odst. 4 tr. řádu s tím, že tyto neobsahují zmínku o sledování osob, ale pouze věcí. Vrchní soud v Praze k tomu uvádí (*byť s ohledem na jeho stanovisko k tomuto důkazu fakticky nadbytečně*), že tato formulace není sama o sobě překážkou zákonnosti vydaných povolení, neboť již samotná citace zákonného ustanovení § 158d tr. řádu v rozhodnutí soudu ve spojení s logikou věci znamená a priori zároveň se sledováním věci i sledování osob, které se v dané sledované věci (např. *v kanceláři, v bytě, v autě, apod.*) nacházejí a není třeba v příkazu potencionálně sledované osoby jakkoli zmiňovat.
101. K odvolacím námitkám obžalovaných ohledně jejich odnětí zákonnému soudci v přípravném řízení, poznamenává Vrchní soud v Praze (*byť opět fakticky nadbytečně s ohledem na jeho závěry uvedené shora*), že podrobným přezkumem shledal, že veškeré procesní úkony přípravného řízení provedené konkrétními soudci Okresního soudu v Ústí nad Labem byly v souladu s tehdy platným rozvrhem práce včetně jeho dodatků.
102. Obecně je třeba na úvod konstatovat, že tzv. dosažitelnost pro úkony přípravného trestního řízení vykonávají v týdenních intervalech soudci předem určení na základě pravidel stanovených v rozvrhu práce pro každý kalendářní rok, do něhož lze v případě zájmu nahlédnout.

103. V případě Okresního soudu v Ústí nad Labem, který činil namítané úkony přípravného řízení, byl rozvrh práce k dispozici v trestní kanceláři jmenovaného soudu a rovněž byl zaslán na vědomí Krajskému státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem, Okresnímu státnímu zastupitelství v Ústí nad Labem, Policii ČR - Správě Severočeského kraje Ústí nad Labem, Okresnímu ředitelství Policie ČR Ústí nad Labem a Magistrátu města Ústí nad Labem. Podle něj vykonával v týdnu od 14. 5. do 20. 5. 2012 službu pro úkony přípravného řízení soudce JUDr. Pavel Téra, který dne 17. 5. 2012 rozhodl o vzetí do vazby obžalovaného Ing. P. D. a obžalovaného Ing. M. J. usneseními pod č. j. 40 Nt 638/2012-14, resp. pod č. j. 40 Nt 638/2012-30.
104. Jelikož v souladu s § 26 odst. 3 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 1/2002, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, byl soudce s předstihem informován, že v době jeho dosažitelnosti pravděpodobně dojde k podání návrhů na vzetí do vazby více osob, přičemž nebylo zřejmé o kolik osob se bude jednat a kdy přesně budou návrhy podány, z důvodu předpokládané časové náročnosti ve vztahu ke skutkově a právně složitě předmětné trestné činnosti a pro splnění zákonné 24 hodinové lhůty podle § 77 odst. 2 tr. řádu od doručení návrhu státního zástupce pro vydání rozhodnutí o vazbě, bylo nezbytné učinit kroky pro tzv. posílení služby dosažitelnosti. Proto byl dne 14. 5. 2012 přijat Dodatek k rozvrhu práce č. 9, na základě kterého dalšími soudci vykonávající dosažitelnost pro úkony soudu v přípravném řízení trestním v týdnu od 14. 5. do 20. 5. 2012 byli určeni Mgr. Radek Šnajdr a Mgr. Martin Šámal s podrobným odůvodněním „výběru“ předsedkyní Okresního soudu v Ústí nad Labem JUDr. Eleonory Studničné, obsaženém v přípisu Krajskému soudu v Praze ze dne 6. 8. 2014 sp. zn. Spr 816/2014 (viz č. I. 27731-27734).
105. S ohledem na skutečná data a časy přijetí návrhů na vzetí osmi osob do vazby a pro vazební zasedání konané ve čtvrtek 17. 5. 2012, soudce Mgr. Radek Šnajdr z důvodu jeho nařízených soudních jednání právě na čtvrtek nepřipadal pro rozhodování o vazbách v úvahu. Ze stejných důvodů jak shora specifikováno, byl proto dne 17. 5. 2012 přijat další Dodatek k rozvrhu práce č. 10, na základě kterého byl dalším soudcem vykonávající dosažitelnost ve dnech od 17. 5. do 20. 5. 2012 určen tehdejší místopředseda soudu pro trestní úsek JUDr. Lubomír Hrbek.
106. Vrchní soud v Praze proto konstatuje, že soudce Mgr. Radek Šnajdr byl zákonným soudcem ve věci rozhodnutí o vzetí do vazby obžalovaného MUDr. D. R. ze dne 16. 5. 2012 č. j. 40 Nt 637/2012-15, soudce Mgr. Martin Šámal byl zákonným soudcem ve věci rozhodnutí o vzetí do vazby obžalované MUDr. K. K., ze dne 17. 5. 2012 č. j. 40 Nt 638/2012-76, o vzetí do vazby obžalovaného Ing. T. M. ze dne 17. 5. 2012 č. j. 40 Nt 638/2012-58 a o vzetí do vazby obžalované L. N. ze dne 17. 5. 2012 č. j. 40 Nt 638/2012-65. Soudce JUDr. Lubomír Hrbek pak byl zákonným soudcem ve věci rozhodnutí o vzetí do vazby obžalovaného MUDr. P. K. ze dne 17. 5. 2012 č. j. 40 Nt 638/2012-41 a o vzetí do vazby obžalované Ing. I.S. ze dne 17. 5. 2012 č. j. 40 Nt 638/2012-50.
107. Námitku nezákonnosti soudce ve vztahu ke konkrétním soudkyním Okresního soudu v Ústí nad Labem, tj. Mgr. Dity Lukášové a Mgr. Marcely Blešové Vrchní soud v Praze rovněž neshledal důvodnou. Podle rozvrhu práce Okresního soudu v Ústí nad Labem, Poznámka k úseku trestnímu, bod a/ (viz č. I. 30965), pro nápad v přípravném řízení drží dosažitelnost všichni soudci okresního soudu vyjma Mgr. Krajňákové, Mgr. Bernklau, Mgr. Gruntové Härtingové a JUDr. Kaňákové.

108. V týdnu od 7. 5. do 13. 5. 2012 byla soudkyní vykonávající řádnou službu dosažitelnosti Mgr. Dita Lukášová, která dne 11. 5. 2012 vydala celkem 22 příkazů k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor (*3 z nich nebyly uskutečněny*), a to příkaz k domovní prohlídce – ul. Letní, Hostivice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-55, příkaz k domovní prohlídce - ul. Sadová, Hostivice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-57, příkaz k domovní prohlídce - ul. B. Němcová, Hostivice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-59, příkaz k prohlídce jiných prostor - kancelář hejtmána Středočeského kraje pod č. j. 40 Nt 1433/2012-61, příkaz k prohlídce jiných prostor - kancelář obžalovaného MUDr. P. K. v Oblastní nemocnici Kladno pod č. j. 40 Nt 1433/2012-19, příkaz k prohlídce jiných prostor - kancelář obžalované MUDr. K. K. v Oblastní nemocnici Kladno pod č. j. 40 Nt 1433/2012-22, příkaz k domovní prohlídce - V Aleji, Rudná pod č. j. 40 Nt 1433/2012-4, příkaz k domovní prohlídce – Kladenská 76, Olovnice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-7, příkaz k domovní prohlídce - Kladenská 9, Olovnice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-10, příkaz k domovní prohlídce - Chýně pod č. j. 40 Nt 1433/2012-13, příkaz k prohlídce jiných prostor - Ctiborova, Kladno pod č. j. 40 Nt 1433/2012-25, příkaz k prohlídce jiných prostor - Semečenská, Kladno pod č. j. 40 Nt 1433/2012-28, příkaz k domovní prohlídce - Noutovice 76 pod č. j. 40 Nt 1433/2012-16, příkaz k prohlídce jiných prostor - Revoluční Praha pod č. j. 40 Nt 1433/2012-34, příkaz k prohlídce jiných prostor - Revoluční Praha pod č. j. 40 Nt 1433/2012-31, příkaz k domovní prohlídce - V Zahradách, Horoměřice pod č. j. 40 Nt 1433/2012-41, příkaz k domovní prohlídce - Hořejšího, Újezd n. Lesy pod č. j. 40 Nt 1433/2012-39, příkaz k prohlídce jiných prostor - Mikuleckého, Praha pod č. j. 40 Nt 1433/2012-43, příkaz k prohlídce jiných prostor - V Korytech, Praha pod č. j. 40 Nt 1433/2012-45, příkaz k domovní prohlídce - Záběhlíce pod č. j. 40 Nt 1433/2012-49, příkaz k prohlídce jiných prostor - Štěchovická, Praha č. j. 40 Nt 1433/2012-51 a příkaz k prohlídce jiných prostor - V Podhájí, Ústí n. Labem pod č. j. 40 Nt 1433-2012-65. Vrchní soud v Praze tedy shledal, že soudkyně Mgr. Dita Lukášová byla k vydání shora specifikovaných příkazů povolána na základě pravidel stanovených v příslušném rozvrhu a nebylo tedy porušeno právo obžalovaných na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
109. Obdobně všichni ostatní soudci Okresního soudu v Ústí nad Labem, kteří vydali povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 3 tr. řádu nebo příkazy k odposlechu a záznamu podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu byli oprávněni tak učinit vzhledem k rozpisu řádných služeb dosažitelnosti podle rozvrhu práce (*viz č. l. 30966 a 30967*), a to z následujících důvodů. Příkaz k odposlechu a záznamu telefonního provozu pod č. j. 40 Nt 482/2011-9 (*V 182/2012*) vydala dne 11. 11. 2011 soudkyně Mgr. Vlasta Bachurská, která byla pověřena službou v období od 7. 11. do 13. 11. 2011. Soudkyně Mgr. Marcela Blešová byla určena k výkonu služby v období od 21. 11. do 27. 11. 2011, a proto je zákonnou soudkyní ve věci vydání povolení ke sledování osob a věcí (*kancelář obžalované MUDr. K. K. v Oblastní nemocnici Kladno*) ze dne 23. 11. 2011 pod č. j. 40 Nt 490/2011-9 (*V 190/2011*), stejně jako ve věci vydání příkazu k odposlechu a záznamu telefonního provozu ze dne 23. 11. 2011 pod č. j. 40 Nt 490/2011-4 (*V 190/2011*) a příkazu k odposlechu a záznamu emailové komunikace ze stejného dne pod č. j. 40 Nt 490/2011-14 (*V 190/2011*). O povolení ke sledování osob a věcí - rodinného domu v ul. Rudná 972 pod č. j. 40 Nt 518/2011-5 (*V 218/2011*) rozhodl dne 29. 12. 2011 soudce JUDr. Martin Vích určený k výkonu řádné služby od 26. 12. 2011 do 1. 1. 2012. Příkaz k odposlechu a záznamu telefonního provozu pod č. j. 40 Nt 304/2012-4 (*V 4/2012*) ze dne 6. 1. 2012 vydal soudce Mgr. Pavel Kuděla vykonávající řádnou službu dosažitelnosti od 2. 1. do 8. 1. 2012. Příkaz k odposlechu a záznamu pod č. j. 40 Nt 346/2012-4 (*V 46/2012*) ze dne

20. 2. 2012 vydala soudkyně Mgr. Ladislava Hejduková vykonávající řádnou službu dosažitelnosti od 20. 2. do 26. 2. 2012. Příkaz k odposlechu a záznamu pod č. j. 40 Nt 379/2012-5 (V 79/2012) ze dne 26. 3. 2012 vydala soudkyně JUDr. Zuzana Berčíková vykonávající řádnou službu dosažitelnosti od 26. 3. do 1. 4. 2012.

110. Jak již ze shora uvedeného vyplývá, Vrchní soud v Praze se plně ztotožnil se závěry nalézacího soudu, že ti soudci Okresního soudu v Ústí nad Labem, kteří v daných chvílích rozhodovali o úkonech přípravného řízení, byli těmi, kteří k tomu byli povoláni na základě příslušných pravidel rozvrhu práce včetně jeho dodatků, takže obžalování nebyli odňati svému zákonnému soudu a nebylo porušeno jejich ústavní právo podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
111. Současně je třeba k opakované argumentaci obžalovaných ohledně nepříslušnosti Okresního soudu v Ústí nad Labem k úkonům přípravného řízení uvést (*byť i v tomto případě fakticky nadbytečně*), že se Vrchní soud v Praze plně ztotožňuje s argumentací krajského soudu, který ve světle usnesení Ústavního soudu ze 17. 9. 2012 sp. zn. I. ÚS 2632/12 dospěl k závěru, že v daném případě nepředstavovalo nepostoupení věci Krajskému soudu v Praze zásah do práva obžalovaných zaručeného v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr posiluje i skutečnost, že v mezidobí po vyhlášení napadených rozsudků rozhodl Ústavní soud svým náleznem ze dne 19. 4. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 4/14, v němž řeší do budoucna mimo jiné i otázku určení příslušnosti okresního soudu pro přípravné řízení ve věcech v příslušnosti krajského státního zastupitelství, respektive krajského soudu (*viz § 17 tr. řádu*) a vrchního státního zastupitelství s tím, že se zde uplatní hlediska § 18 tr. řádu. Ze znění bodu 120 citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že jeho závěry nedopadají na pravomocně skončené věci ani na věci neskončené do dne jeho vyhlášení a je třeba jej aplikovat po datu vyhlášení (2. 5. 2016) ve všech neskončených věcech.
112. Potud je třeba zjevně neopodstatněné odvolací námitky obžalovaných MUDr. D. R., MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. M. J., Ing. P. D., Ing. J. Ř., Ing. V. K. a Ing. T. M. proti místní příslušnosti soudu v přípravném řízení odmítnout.
113. V návaznosti na shora vysvětlený závěr ohledně nepoužitelnosti výstupů z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu a sledování osob a věcí vyvstává otázka charakteru ostatních shromážděných důkazů podle jejich vztahu k nezákonně opatřeným důkazům a v návaznosti na to, zda jde o důkazy v tomto trestním řízení účinné. Touto problematikou se v minulosti zabývala i odborná literatura (*viz např. Herczeg, P., Bulletin advokacie 9. 2. 2010 Zásada „nemo tenetur“ a práva obviněného v trestním řízení*) a Vrchní soud v Praze považuje za ilustrativní i pro nyní posuzovanou věc poukázat na následující pasáže jmenovaného článku:

(...) Plody z otráveného stromu

114. *Jde o metaforu pro americkou právní doktrínu, která řeší otázku účinnosti důkazů v trestním řízení („Fruit of the poisonous tree doctrine“). Podle této doktríny působí nezákonné důkazy na dálku. V trestním řízení tak nelze připustit použití důkazu, pokud informace o jeho existenci byly získány nezákonně. Plody z otráveného stromu jsou tak vždy otrávené (nepřípustnost takto získaného důkazu). Účelem tohoto procesního pravidla je tlak na dodržování zákonnosti ze strany policie a státního zastupitelství, neboť v americkém trestním řízení státní zástupce dokazuje vinu obžalovaného a obstarávat případné ospravedlňující důkazy je úkolem obhajoby.*

115. *Například Ústavní soud ČR tuto doktrínu vyjádřil následovně: „Byla-li rozhodnutí o prodloužení vazby vydána v rozporu se zákonem, tato nezákonnost se přenáší i na navazující usnesení o zamítnutí žádosti o propuštění z vazby, i když posuzována izolovaně (tj. bez ohledu na rozhodnutí o prodloužení vazby, v nichž měla objektivně svůj základ) sama o sobě v souladu s trestním řádem byla. Nezákonnost prvních usnesení se z povahy věci přenáší i na usnesení druhá (jako „jed na plody z otráveného stromu“).“*
116. *Platí tato konstrukce i na důkazy získané na základě procesně neúčinných důkazů? Přenáší se skutečně nezákonnost důkazu i na další důkazy, které byly vyhledány na základě informací obsažených v původním absolutně neúčinném důkazu?*
117. *Příklad: Při výslechu podezřelého z bankovní loupeže použije vyšetřující policista násilí. Podezřelý se přizná a prozradí místo, kde ukryl kořist. Na odcizených věcech se pak najdou jeho otisky prstů a pachové stopy. V hlavním líčení pak obžalovaný namítne procesní nepoužitelnost doznání, jakož i všech dalších důkazů, které byly na základě informací získaných při vynuceném doznání získány.*
118. *Není sporu o tom, že vynucené doznání nemůže být použito jako důkaz. Spor je o tom, zda další důkazy (odcizené věci s otisky obžalovaného) již procesně použitelné jsou a zda obviněný může být na základě těchto důkazů odsouzen.(..)*
119. *(..) Imperativ ústavněprávních limitů užití nástrojů trestního řízení*
120. *Zákonnost limituje spravedlivost procesu tím, že nezákonný proces jeho spravedlivost přinejmenším ohrožuje, zejména tak, že nemůže vést ke spravedlivému potrestání pachatele. Případné nezákonnosti nelze omluvit účelovým konstatováním, že celková spravedlivost procesu byla přece zachována a tím snad byl garantován i spravedlivý trest. Nezákonný proces nemůže přispět k rozhodnutí o oprávněnosti trestního obvinění proti konkrétní osobě, resp. není s to tuto oprávněnost náležitě garantovat. Proto rámcem spravedlivého procesu může být jedině proces vedený zákonným způsobem. Zákonnost je formou trestního řízení, spravedlnost pak žádoucí kvalitou (obsahu) trestního řízení.*
121. *Prokázat vinu obviněného je možné pouze na základě nepochybně zjištěných skutečností a za použití procesních prostředků, které trestní řád umožňuje. Jestliže při provádění výslechu obviněného nebo svědka došlo k podstatné vadě (např. nezákonné donucení), pak taková výpověď nemůže mít důkazní význam. Soud k ní nemůže přihlídnout a musí postupovat tak, jako kdyby zde taková výpověď nebyla.*
122. *Důkazní situace musí odpovídat stavu před započítím procesně neúčinného výslechu (status quo ante). Ústavní soud proto, když ústavní stížnosti vyhoví a konstatuje, že došlo k zásahu do základního práva stěžovatele, současně přikazuje orgánům činným v trestním řízení obnovit stav před porušením práv a svobod stěžovatele:*
- *vrátit nezákonně odňaté listiny a věci v případě nezákonné domovní prohlídky;*
  - *odstranit z vyšetřovacího spisu a neprodleně zničit záznamy o telekomunikačním provozu, včetně veškerých souvisejících dokumentů v případě nezákonného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu.*

123. *Tento stav by nemohl být obnoven, pokud by jako důkazy bylo možno použít důkazy odvozené z nezákonně provedených důkazů (poznatky získané z listiny zabavené při nezákonně provedené domovní prohlídce, informace obsažené v ilegálním odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu).*
124. *Bylo by popřením principů právního státu, pokud by bylo možné záruky ústavnosti trestního řízení eliminovat (obejít) tím, že by bylo možno využít informace z absolutně neúčinného důkazu (např. z vynuceného doznání) jako operativní informace a na jejich základě zajistit již procesně využitelné důkazy.*
125. *Vynucené informace je třeba odlišovat od poznatků, při jejichž získávání sice nebyl porušen zákon, ale které nejsou v trestním řízení použitelné jako důkaz. Tak například odposlech a záznam telekomunikačního provozu, provedený zpravodajskými službami, byl sice proveden v souladu s příslušnými zákony (např. zákon č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě), ale nelze ho použít jako důkaz v trestním řízení. Informace v něm obsažené jsou procesně využitelné pouze jako operativní informace. Na základě těchto operativních informací pak může soudce nařídít odposlech a záznam telekomunikačního provozu dle § 88 tr. řádu, který již jako důkaz použít lze.*
126. *Vycházejí z principu legality se tedy spíše přikláním k tomu, že důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení je stížen absolutní neúčinností. Poznatky v něm obsažené tedy nelze dále využívat v trestním řízení, a to ani jako operativní informace, na jejichž základě by mohly být opatřeny již procesně bezvadné důkazy. Totéž uvádí i rezoluce XV. mezinárodního kongresu trestního práva: „Každý důkaz získaný s porušením základního práva, jakož i důkaz z něj odvozený, je neplatný a nelze ho vzít v úvahu v žádném stadiu řízení.“*

127. Závěr

128. *Stíhání trestných činů je ústavně aprobovatelným veřejným zájmem, avšak jen pohybuje-li se veřejná moc uvnitř rámce předvídaného zákonem. Umožňuje-li trestní právo realizaci veřejného zájmu na stíhání trestné činnosti pomocí robustních a osobní integritu jednotlivce omezujících nástrojů, pak jejich použití musí respektovat ústavněprávní limity. „Trestní právo určuje hranici mezi trestní mocí státu a svobodou jednotlivcovou v tom úmyslu, aby výkon trestní moci státní nestal se proti jednotlivci nástrojem libovůle dočasných držitelů státní moci“.*
129. *Neúčinnost důkazu je tak v širším kontextu chápána jako omezení principu materiální pravdy. Jde o vyjádření názoru, že nalezení pravdy za každou cenu je v trestním řízení nedovolené. Jde o právní prostředek, jehož posláním je naplnění principu spravedlivého procesu. Při uplatňování této sankce se střetávají dva protichůdné zájmy. Na jedné straně je zájem státu potrestat pachatele trestného činu, kdy zejména veřejnost má pocit, že odporuje obecně představené spravedlnosti, že se nepřihlíží k důkazu, který obviněného usvědčuje jenom proto, že došlo k vadě při jeho opatření nebo provedení.*
130. *Například Růžek uvádí: „Účinky výpovědi, ke které nelze přihlížet jako k důkazu pro podstatnou vadu, k níž došlo při provádění výslechu, totiž nelze jednoduše smazat ze světa. Například obviněný byl hrubým fyzickým násilím donucen k doznání a uvedl místo, kam ukryl kořist, kterou získal trestným činem. Kořist bude na uvedeném místě také skutečně nalezena. Růžek uvádí, že jistě nebude nikdo žádat, aby byla kořist*

vrácena na původní místo a policie byla nucena hledat nové důkazy, na jejichž základě by bylo možno kořist znovu najít. Procesně by v takovém případě mělo být postupováno asi tak, jako kdyby k doznání nikdy nedošlo a věci pocházející z trestné činnosti nebyly na jeho podkladě nalezeny. K odsouzení by za této situace mohlo dojít jen tehdy, pokud by obviněnému bylo možno dokázat vinu bez ohledu na jeho vynucené doznání. Na kořist by bylo nutno nahlížet tak, jako kdyby byla nalezena jinak než v důsledku doznání obviněného".

131. Na druhou stranu řada důvodů mluví pro vyloučení takového důkazu, když obecná zkušenost ukazuje, že dodržování pravidel zaručuje:

(i) věrohodnost a pravdivost důkazu;

(ii) působí preventivně proti porušování zákona orgány činnými v trestním řízení;

(iii) zaručuje, že do základních práv se zasahuje jen na základě a v mezích zákona;

(iv) legitimizuje právo státu stíhat a potrestat pachatele trestných činů.

132. Rovnováha mezi těmito kolidujícími právními zájmy se hledá velmi těžko. Konsenzus, na němž je založeno tzv. „přirozené právo“, musí být stále znovu získáván a obnovován, neboť historická zkušenost s inkvizicí a nověji s totalitními režimy s časem slábne. To pak může vést nikoli ke zjevnému opuštění, ale k postupné demontáži institucionálních a zákonných záruk v trestním řízení.

133. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje se závěry citovaného článku i při vědomí zásadního omezení důkazní základny v důsledku výše prezentované argumentace. V důsledku toho považuje za nutné připomenout, že v daném případě bude třeba při novém rozhodnutí soudu pečlivě zvažovat, ke kterému z důkazů je možno v rámci meritorního rozhodování přihlédnout a který je třeba odmítnout právě ze shora naznačených důvodů. Jinými slovy bude třeba se zabývat se tím, zda konkrétní důkaz, resp. informaci z něj by bylo možno obstarat i bez skutečností zjištěných z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu a ze sledování osob a věcí, tj. procesně souladným způsobem.

134. V této souvislosti je třeba poukázat jak na indicie, které mohou sloužit jako podklad pro výslech konkrétního svědka či obstarání listinného důkazu, případně i na již provedené důkazy, jejich informační potenciál však bude třeba využít efektivnějším způsobem než dosud (*viz níže*). Konkrétně jde o zmínku o osobách obžalovaných jako údajných možných pachatelích nyní projednávané trestné činnosti v trestním oznámení na č. I. 5 podaným MVDr. Liborem Gregorem, jmenovité označení obžalované Ing. I.S. a její firmy jako osoby údajně se podílející na trestné činnosti související s rekonstrukcí zámku Buštěhrad – viz výpověď svědka MVDr. L. G. při hlavním líčení na č. I. 28901-28902, případně o poukaz z podnětu policejního orgánu k podání žádosti státního zástupce o povolení sledování osob a věcí ze dne 4. a 10. 11. 2011 – č. I. 23845 a 23837 na to, že *v rámci operativního šetření byly od osoby pohybující se v zájmovém prostředí potvrzeny informace uváděné v trestním oznámení.*

135. Další námitku proti procesnímu postupu krajského soudu vznesli obžalovaní MUDr. P.K., MUDr. K.K. a Ing. V. K., a to proti nepoužití znaleckého posudku České znalecké a. s. z důvodů, které krajský soud rozvádí na str. 60 – 61, resp. 51 – 52 napadených

rozsudků. Uvedenou námitku považuje Vrchní soud v Praze za důvodnou, neboť zmíněný postup krajského soudu je třeba považovat za objektivně nepodložený a jistým způsobem zaujatý proti znaleckému posudku České znalecké, a. s., jehož objednatelkou byla společnost POHL cz, a. s. (*fakticky tedy obžalovaný Ing. V. K.*). Tento závěr vyplývá jednak z toho, že na jedné straně krajský soud uvádí, že „*zpracovatelé obou posudků vycházeli z fakturace a případně dalších účetních dokladů společnosti POHL cz a. s. a dalších vztahujících se k samotné realizaci zakázky*“ (viz str. 61, resp. 52 napadených rozsudků), na druhé straně však tento postup „*vyčítá*“ pouze České znalecké a. s., když na str. 60, resp. 51 napadených rozsudků uvádí, že „*znalecký posudek zpracovávali pouze za využití podkladů poskytnutých jim obhajobou či přímo společností POHL cz a. s.*“ Je logické s ohledem na stíhaný skutek, že primárním poskytovatelem účetních podkladů musela být společnost POHL cz a. s. s tím, že v případě znaleckého posudku profi – TEN a. s. zprostředkoval jejich předání znaleckému ústavu příslušný policejní orgán, v případě znaleckého posudku České znalecké a. s. jím byl obžalovaný Ing. V. K., jinak též člen představenstva společnosti POHL cz a. s. Navíc z obou znaleckých posudků vyplývají podklady, které znalecké ústavy použily jako východisko ke svým závěrům, takže krajskému soudu nic nebránilo, aby je konfrontoval a v případě nejasností či pochyb k tomu zpracovatele posudku vyslechl. V této souvislosti je třeba poukázat na Stanovisko k námitkám na znalecký posudek č. 4 606-12-2014 ve znění dodatku č. 1 ze dne 2. 11. 2015 (viz č. l. 31365 a násl.), jež mimo jiné vysvětluje důvody rozdílných finančních závěrů obou znaleckých posudků. Kromě toho se také krajský soud pozastavuje nad tím, že zpracovatelé znaleckého posudku Česká znalecká a. s. nenahlíželi do spisu a některé položky konzultovali s obžalovaným Ing. V. K. Jak vyplývá ze znění § 107 odst. 1 tr. řádu, znalci má být dovoleno nahlédnout do spisů, je – li toho k podání posudku třeba. Jinými slovy je na posouzení znalce, zda k podání znaleckého posudku potřebuje nahlédnout do spisu či nikoli a pokud takto neučiní, nelze a priori považovat jeho závěry za neodborné či neúplné. Konzultaci znalců s obžalovaným Ing. V. K. taktéž nepovažuje Vrchní soud v Praze za zcela vyloučenou a podezřelou z hlediska věrohodnosti znaleckých závěrů, neboť jednak o tom znalec krajský soud informoval v rámci svého výsledku při hlavním líčení (viz č. l. 30525, 30526), jednak s ohledem na obsah této konzultace, který znalec taktéž při hlavním líčení konkrétně specifikoval (*dotaz znalce na obžalovaného Ing. V. K., zda fakturované práce byly provedeny, zda je bankovní záruka odložena v příslušném bankovním ústavu*) i na charakter podávaného znaleckého posudku by se snadno zjistila jakákoli neobjektivita znalce či jeho účelová manipulace s podklady znaleckého posudku nebo s jeho závěry. Je zřejmé, že s ohledem na stadium trestního řízení, kdy byl znalecký posudek předložen soudu (*již po výsledku jmenovaného obžalovaného jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem*), znalec nemohl využít, resp. ztíženým způsobem postup ve smyslu § 107 odst. 1 tr. řádu, podle něhož může znalec též navrhnout, aby byly jinými důkazy napřed objasněny okolnosti potřebné k podání posudku, čímž je míněna např. aktivní účast znalce u výsledku obviněného. Zjevně proto sám oslovil obžalovaného v rámci přiznané konzultace, jak bylo shora zmíněno. S ohledem na uvedené okolnosti nepovažuje Vrchní soud v Praze postup znaleckého ústavu za protizákonný. Nadto ani neshledává, že by zakládal závěr o možné podjatosti znalce (*srovnej § 11 zák. č. 37/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, který jako důvody pro vyloučení znalce uvádí jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti*). K tomu je třeba poukázat mimo jiné na prohlášení znalce před soudem po zákonném poučení, že mu nic nebrání podat nezaujatý znalecký posudek pro absenci jakéhokoli vztahu k některé z procesních stran (viz č. l. 30524). Proto bude třeba vzít závěry znaleckého posudku České znalecké, a. s. v potaz minimálně

k objasnění rozporů mezi oběma citovanými znaleckými posudky včetně údajného nezohlednění všech relevantních podkladů znaleckým ústavem PROFI-ten a. s. a korekce závěrů České znalecké a. s. v souvislosti s omylem nezahrnutou fakturou ve výši 530.126 Kč, jak namítal obžalovaný Ing. V. K..

136. Na tomto místě je třeba se též zabývat námitkami obžalovaných MUDr. P. K., MUDr. K. K., jakož i obžalovaného Ing. T. M. vůči znaleckým posudkům ústavů Bohemia Experts a ÚRS Praha, jež zjišťovaly obvyklou cenou díla v případě veřejné zakázky „Rekonstrukce zámku Buštěhrad“. Jak již správně zmínil krajský soud v napadených rozsudcích, oba znalecké *posudky (kdy zadavatelem v případě ústavu Bohemia Experts byl Středočeský kraj)*, dospěly na základě položkových rozpočtů k de facto identickému závěru o obvyklé ceně zamýšleného projektu, takže ve znaleckých posudcích jsou zahrnuty veškeré položky v rozpočtech uvedené, což logicky vyvrací námitku obžalovaného Ing. T. M. o nezohledněných vedlejších nákladech díla a současně značí, že to co bylo naprojektováno, mělo a mohlo být levnější, než výsledná cena ze smlouvy o dílo. To zjevně působí „nespokojenost“ obžalovaných s oběma znaleckými posudky a tím je také podmíněna snaha závěry znalců zdiskreditovat a zvrátit. Jejich námitky však nelze považovat za relevantní, neboť z písemných vyhotovení znaleckých posudků včetně výslechů zástupců ústavů při hlavním líčení (*Ing. Martin Plotek za Bohemia Expert – viz č. l. 30589 a násl. a Ing. Josef Goller a Ing. Bohumil Hazmuka za ÚRS – viz č. l. 28553 a násl.*) je zjevná odborná erudice znaleckých ústavů, schopnost obhájit jejich závěry, dále použitá metodika i seznámení se s podklady nutnými k podání znaleckých posudků. Konstatování znaleckého posudku Bohemia Expert ohledně druhého a třetího rozpočtu v tom směru, že součet ohodnocení prací a materiálů je v souladu s obvyklými cenami, není v rozporu se závěrem o předražení díla, které vychází z porovnání ceny díla stanovené znalcem na základě poslední známé verze projektové dokumentace (*zohledňující i dotazy uchazečů*) a ceny vítězné společnosti Konstruktiva Branko, a. s. Jinými slovy, ceny dvou posledních projektů jsou sice v intervalu obvyklých cen, avšak znalec stanovil exaktně obvyklou cenu předmětného díla nižší, než byla cena vysoutěžená společností Konstruktiva Branko, a. s., což svědčí o účelovém nadhodnocení ceny díla (*konkrétně v jeho stavební části*) na úkor Středočeského kraje jakožto zadavatele.
137. Z důvodu případného předejití opakování procesních námitek v dalším stádiu trestního řízení považuje Vrchní soud v Praze za nutné se vyjádřit i k závěru obžalovaných MUDr. P. K., MUDr. K. K., Ing. J. Ř., Ing. V. K. a Ing. M. J. o neúčinnosti ustanovení § 256 tr. zákoníku vzhledem k rozdílu znění dotčeného ustanovení při vyhlášení („*zjednat výhodu*“) a při jeho publikaci („*sjednat výhodu*“). Je skutečně pravdou, že k této tiskové chybě došlo a byla opravena až s účinností od 17. 9. 2015 sdělením Ministerstva vnitra (*podrobněji viz níže*). S ohledem na znění § 2 odst. 2 ve spojení s § 11 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, v aktuálním znění (*dále jen zák. o Sb. zákonů*), které předpokládá opravu tiskové chyby právního předpisu (*tj. rozdíl mezi textem právního předpisu předaným k vyhlášení a vyhlášeným textem takového předpisu*) sdělením Ministerstva vnitra, jež se vyhlásí v nejbližší částce Sbírky zákonů, nelze mít za to, že by do příslušné opravy bylo ustanovení § 256 tr. zákoníku neúčinné, jak dovozují někteří z obžalovaných. Naopak výkladem citovaných ustanovení zák. o Sbírce zákonů lze dospět k závěru, že se s těmito chybami a priori počítá (*chyba je běžnou součástí jakékoliv aktivity jinak vázané na daná pravidla*) a dokud k opravě chyby v právním předpisu nedojde sdělením Ministerstva vnitra, je třeba ve všech případech vycházet ze znění při vyhlášení zákona, v daném případě z dikce § 256 tr. zákoníku jako

„zjednání výhody“. Pro úplnost i v souvislosti se skutkovými závěry krajského soudu ve vztahu k této skutkové podstatě (viz *dohoda pachatelů na zvýhodnění konkrétního podnikatelského subjektu, která je zjevně „sjednáním výhody“*), Vrchní soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2015 sp. zn. 5 Tdo 66/2015, kde je ve vztahu k této problematice uvedeno:

138. „K objektivní stránce skutku pod bodem 2) Nejvyšší soud především konstatuje, že na základě podaného dovolání obviněného a právních závěrů obou nižších soudů ohledně slov „sjednání výhody“ zjistil, že znění ustanovení § 256 tr. zákoníku neodpovídá dikci, jaká byla schválena Parlamentem České republiky při přijímání trestního zákoníku. Na základě tohoto závěru vyvolal Nejvyšší soud šetření, v rámci něhož bylo zjištěno, že v průběhu publikačního procesu trestního zákoníku ve Sbírce zákonů došlo k úpravě, v rámci níž došlo k věcné změně původní znění schváleného ustanovení § 256 tr. zákoníku, a to v tom směru, že „zjednání“ výhody bylo při publikaci ve Sbírce zákonů nahrazeno pojmem „sjednání“ výhody, které však má věcně jiný význam, jak to bylo také akcentováno v shora uvedeném zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 18. 7. 2013, sp. zn. 10 To 164/2013, a poté i v následujícím rozsudku nalézacího soudu ze dne 10. 2. 2014, sp. zn. 6 T 220/2012 (srov. str. 20). K této nedůvodné „gramatické opravě“ došlo v rámci autorské korektury před vyhlášením trestního zákoníku ve Sbírce zákonů. Na základě tohoto zjištění a následujícího podnětu Nejvyššího soudu bylo v částce č. 98 na str. 2987 Sbírky zákonů ze dne 17. 9. 2015 vyhlášeno Sdělení Ministerstva vnitra o opravě tiskových chyb v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, obsahující změnu znění § 256 tr. zákoníku ze „sjednání“ výhody na „zjednání“ výhody. Soudy nižších stupňů byly zněním § 256 tr. zákoníku původně vyhlášeným ve Sbírce zákonů ke dni rozhodování uvedeny v omyl, neboť nemohly vědět, že úmyslem zákonodárce bylo přijetí skutkové podstaty § 256 tr. zákoníku ve znění „zjednání“ výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě a nikoli „sjednání“, které by skutečně mělo jiný význam. Ke gramatickému významu a rozdílu obou sloves považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že slovo „sjednat“ = ujednat, smluvit, domluvit; naproti tomu slovo „zjednat“ = získat za peníze nebo jinou odměnu, objednat, úsilím dosáhnout, zajistit (viz Internetová jazyková příručka – blíže viz <http://prirucka.ujc.cas.cz/>): „Sjednání“ označuje uzavření dohody s někým, kdežto „zjednání“ označuje obstarání (dále k tomu viz Pelikánová, I. Obchodní právo. 5 díl. Odpovědnost s přihlédnutím k návrhu nového občanského zákoníku). Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 231, pozn. pod čarou č. 304).
139. Jednání podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku tedy spočívá ve zjednání přednosti nebo výhodnějších podmínek některému dodavateli, soutěžiteli nebo účastníku dražby na úkor jiných soutěžitelů, tedy v zajištění nebo obstarání takových výhodnějších podmínek některé z uvedených osob, aniž by bylo nutné o tom uzavřít, byť konkludentní, dohodu. Předností je tu jakékoli zvýhodnění některého dodavatele, soutěžitele nebo některého z účastníků veřejné dražby, pokud jde o časový předstih. Může se jednat o časový předstih v tom smyslu, že některým dodavatelům, soutěžitelům nebo účastníkům je termín zahájení zadávacího řízení, veřejné soutěže či veřejné dražby oznámen dříve, ještě předtím než jsou veřejně vyhlášeny, což jim umožní se na ně lépe připravit (např. u zadávacího řízení se připravit k jednání v jednacím řízení nebo k podání nabídek, u veřejné soutěže mají lepší možnost zpracovat svůj návrh smlouvy či svůj projekt navrhovaný ve veřejné soutěži nebo u veřejné dražby si mohou již zajistit vyšší úvěry zpracováním podnikatelských záměrů apod.). Tento časový předstih může být ještě zvýrazněn pozdním oznámením zahájení zadávacího řízení, veřejné soutěže nebo veřejné dražby. Časový předstih

však může být i při vlastním průběhu zadávacího řízení, dražby nebo soutěže. Výhodnějšími podmínkami jsou jakékoli jiné podmínky, které zvýhodňují některého či některé dodavatele, soutěžitele nebo účastníky před ostatními. Může to být např. u zadávacího řízení stanovení výhodnějšího způsobu podání nabídky pro některého dodavatele (uchazeče), sdělení mu určitých bližších podmínek nebo realizačních či cenových nabídek jiných dodavatelů. Dále u veřejné soutěže to pak může být stanovení výhodnějšího způsobu podávání návrhu, sdělení bližších podrobností o předpokládaném investičním celku nebo o přírodních podmínkách, ve kterých bude stavba realizována apod., jen některým účastníkům soutěže, ale i sdělení údajů o návrzích smluv (zejména nabízené ceny) jiných uchazečů atd. (k tomu viz blíže Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha. C. H. Beck, 2012, s. 2622 a 2623).

140. Soudy nižších stupňů dovodily, že obviněný „sjednal“ výhodu při zadání veřejné zakázky. Byť dovolatel namítal, že svým jednáním nenaplnil objektivní stránku trestného činu podle § 256 tr. zákoníku spočívající ve „sjednání“ výhody, Nejvyššímu soudu nezbyvá než konstatovat, že skutková podstata „zjednání“ výhody je jistě širší než „sjednání“ výhody, když k naplnění skutkové podstaty postačuje pouze jednostranné jednání, oproti „sjednání“, které vyžaduje jednání dvou stran. Nejvyšší soud se ztotožnil s názory soudů nižších stupňů, když správně dovodily, že obviněný „sjednal“ výhodu při zadání veřejné zakázky, byť z hlediska správného znění skutkové podstaty ustanovení § 256 odst. 1 tr. zákoníku (ve znění shora uvedené tiskové opravy) by dostačovalo i její zjednání. K naplnění skutkové podstaty se totiž nutně nevyžaduje přímo vzájemná interakce jednajících stran, nýbrž postačuje pouze jednání ve formě „zjednání“, tedy např. jako v tomto případě i jen případný podpis obviněného při uzavření smlouvy, na základě níž byla zjednána výhoda podnikateli M. B. – BICELS. Přitom se zástupci podnikatele M. B. – BICELS tedy nemusel jednat přímo obviněný, ale jeho podřízený, když obviněný na základě tohoto jednání následně vědomě uzavřel předmětnou smlouvu na dodávku zdravotnického materiálu se zvýhodněním spočívajícím v zisku ve výši 1 476 640,- Kč. Nejvyšší soud k tomu dodává, že jelikož dovolání podal pouze obviněný, a to samozřejmě jen ve svůj prospěch, nemůže Nejvyšší soud podle § 265p tr. ř. změnit dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu ohledně dikce „zjednání výhody“ a z toho vyplývajících závěrů v neprospěch obviněného (zákaz reformationis in peius), a to i přesto, že znění § 256 odst. 1 tr. zákoníku vyhlášené ve Sbírce zákonů v době rozhodování soudů nižších stupňů bylo v rozporu se zněním schváleným v rámci legislativního procesu Parlamentem České republiky.
- a. Další zásadní procesní námitka prolínající se všemi odvoláními na straně obžalovaných spočívá v poukazu na nesplnění zákonných podmínek pro to, aby obžalované Ing. I. S. byl přiznán statut spolupracující obviněné ve smyslu § 178a tr. řádu. Vrchní soud v Praze má naopak za to, že pro tento procesní postup byly splněny veškeré zákonné podmínky. Z obsahu výpovědi obžalované Ing. I.S. ze dne 18. 10. 2012, kdy souhlasila se svým označením spolupracující obviněné (viz prohlášení učiněné před státním zástupcem na č. l. 6248 a násl.) a její konfrontace s předcházejícími výpověďmi (16. 5. 2012 odmítla vypovídat, 22. 6. 2012 popsala průběh veřejné zakázky „Gymnázium Hostivice“ v podstatných rysech, veřejnou zakázku „zámek Buštěhrad“ pak sice poměrně stručně, ale výstižně) i s popisem stíhaných skutků je zřejmé, že se jednalo o doznání (ale též usvědčení ostatních pachatelů) úplné a bez výhrad /byť na konci výslechu dne 18. 10. 2012 odmítla vypovídat na otázky obhájců s tím, že bude dále vypovídat v hlavním líčení, to vše však poté, kdy podala podrobnou výpověď ve smyslu § 178 odst. 1 písm. a), b) tr. řádu/ včetně následného vysvětlení, proč se od určitého okamžiku rozhodla plně vypovídat a spolupracovat

s policií (*neochota nechat na sobě nařčení, že byla hlavní organizátor stíhané trestné činnosti – viz č. I. 26185*). Obsah její výpovědi pak byl způsobilý významně přispět k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny a obžalovaná splnila svůj závazek podat pravdivou výpověď o těchto skutečnostech jak v přípravném řízení, tak i v řízení před soudem (*viz její výslechy v rámci hlavního líčení ve dnech 8. 8. 2013, 9. 8. 2013 a 12. 8. - 15. 8. 2013*). Destruktivní rozbor její výpovědi obsažený v odvoláních většiny obžalovaných je třeba jednoznačně odmítnout. Shoda mezi obžalovanou Ing. I.S. uváděnými podstatnými skutečnostmi k oběma skutkům, pro které je stíhána, a obsahem odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, výsledku sledování osob a věcí (*i s výhradou, že se jedná o procesně nepoužitelné důkazy*), ale také s výpověďmi svědků, Vladimíra Kančeva, Otakara Čmelinského, Ing. Michala Boreckého, Ing. Vladislava Procházky, Ing. Michala Soukupa, Ing. Jaroslava Felixe, Jana Kodytky, Ing. Jana Procházky, Ing. Michala Kýzla, Zdeňka Fučíka obsahem diářů obžalovaných MUDr. P. K. a Ing. P. D. (*byť vždy jen ohledně určité části skutkového děje, který však ve svém souhrnu podává obraz o způsobu páčání trestné činnosti v souladu s výpovědí jmenované obžalované*), je nepřehlédnutelná. Pro věrohodnost výpovědi obžalované Ing. I.S. v neposlední řadě svědčí i to, že pro rekonstrukci zámku Buštěhrad byly vypracovány postupně tři rozpočty, přičemž ve dvou z nich bylo zjevně manipulováno s nákladovými položkami tak, aby mohly být v maximální možné míře čerpány prostředky kraje i Evropské Unie na tuto zakázku vyčleněné. Odhlédnout nelze ani od totožného *modu operandi*, který je společný všem stíhaným skutkům. Proto tedy ani skutečnost, že v určitých směrech se obžalovaná Ing. I.S. dopouští nepřesností (*viz např. časové údaje, počet osob, které se setkaly, apod.*) či něco neví, neznačí nevěrohodnost jmenované, která si s ohledem na rozsah trestné činnosti, do níž je zapojena (*viz i její další trestní stíhání pro obdobnou trestnou činnost*), její průběh, kdy lze konstatovat intenzivní kontakt zapojených osob v inkriminované době ve smyslu „stále se něco řešilo“, i stres, kterému je jako jediná doznávající se osoba z celé organizované skupiny podezřelá z páčání závažné trestné činnosti, vystavena, nemůže pamatovat marginální podrobnosti, které navíc nejsou ani pro posouzení viny obžalovaných, zásadní. Namítaný dotaz obžalované vůči vyslyšajícímu policistce v rámci jejího výslechu ze dne 18. 10. 2012 je zjevně, jak vyplývá z obrazového i zvukového záznamu této výpovědi, pouze „jakousi rádooby vtipnou poznámkou“ na dostatečný rozsah její výpovědi, neboť vyslyšající jí na dotaz „zda to bylo dobrý?“ odpověděla, že ještě není plně spokojená a na to obžalovaná reagovala, že již neví, co má říct, že řekla všechno. Rozhodně tedy nelze dospět k závěru, že by šlo o důkaz prokazující, že ze strany orgánů činných v trestním řízení docházelo k jakékoli manipulaci výpovědi obžalované, pokud navíc tato pasáž obrazového a zvukového záznamu (*č. I. 62552, CD 1, čas 9:17:26 – cca 9:17:37*) je jedinou přestávkou, která nebyla ze záznamu celá vystřižená, což též svědčí pro objektivitu vyšetřování a jeho transparentnost. Není ani pravdou, jak namítal obžalovaný Ing. V. K., že by šlo o reakci na závěr celého výslechu obžalované. Ten naopak po zmíněné přestávce dále pokračoval.

141. Pokud jde o námitku obžalovaného MUDr. D. R. o vyloučení státního zástupce JUDr. Petra Jiráta z rozhodování o stížnosti jmenovaného proti usnesení o zahájení trestního stíhání z 20. 9. 2012 v důsledku jeho předchozího konkludentního jednání ve vztahu k žádosti policejního orgánu o vyslovení souhlasu Poslanecké sněmovny k trestnímu stíhání poslance z 18. 7. 2012, je třeba k tomu uvést, že s účinností od 1. 6. 2012 (*viz č. I. 37*) došlo k postoupení věci z Krajského státního zastupitelství v Ústí n. Labem na Krajské státní zastupitelství v Praze pro výkon dozoru, takže veškeré zmiňované úkony byly od uvedeného data v ingerenci Krajského státního zastupitelství v Praze, u něhož byl JUDr. Petr Jiráta činný a nemohlo tedy dojít k jeho vyloučení, jak namítá

obžalovaný MUDr. D. R., pokud ve věci nebyl shledán postup v rozporu s ustanovením § 30 odst. 1 tr. řádu.

142. *Byť si je Vrchní soud v Praze vědom, že s ohledem na vpředu specifikované podstatné vady řízení vedoucí k zásadnímu zúžení platformy usvědčujících důkazů je reálný předpoklad posunu ve skutkových zjištěních, považuje za nutné vyjádřit se na tomto místě jak k zásadním skutkovým okolnostem případu, tak i k právním závěrům na to navazujícím.*
143. Předně je třeba uvést, že se Vrchní soud v Praze ztotožňuje se zásadními skutkovými závěry krajského soudu, pokud by je učinil při důsledném respektování obhajovacích práv obžalovaných na základě výsledků provedení dokazování, byť jde-li o způsob hodnocení důkazů, vymezil se k této otázce Vrchní soud v Praze již shora. Pokud jde o obžalovanými MUDr. P. a K. K. a taktéž Ing. M. J. namítaná pochybení v popisu skutků v napadeném rozsudku, resp. též obžalobě, s tím se Vrchní soud v Praze většinou ztotožňuje, neboť zde dospěl k závěru, že zásadním způsobem došlo k přesné specifikaci jednání jednotlivých pachatelů včetně rozdělení jejich úloh v návaznosti na zvolenou právní kvalifikaci. Uvedená námitka je zjevně odůvodněna nesouhlasem jmenovaných s charakteristikou jejich jednotlivého jednání, jak je vzal krajský soud za prokázané, byť omezeně ji lze připustit, a to ohledně časové osy případu v bodě **5**) napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 a ve vztahu k trestnému činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, jak bude rozvedeno níže.
144. Vrchní soud v Praze zjistil, že datem uzavření smlouvy o dotaci v případě bodu **5**) napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 je ve skutečnosti den 25. 1. 2012 (*jak upozorňuje obžalovaný Ing. M. J.*) a nikoli 25. 1. 2011, jak uvedl krajský soud, který však správné datum cituje na str. 145 rozsudku. Jedná se však o marginální pochybení bez zásadního významu pro meritorní rozhodnutí.
145. Pokud jde o skutkové závěry týkající se souhrnně řečeno ovlivnění výběrových řízení ve prospěch konkrétního vítěze „*na úkor všech ostatních potencialních zájemců*“, jak krajský soud uvádí v popisu skutku pod body **1), 3) 4), 5) a 8)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015, resp. ad **1), 3), 4) a 7)** napadeného rozsudku ze dne 23. 7. 2015 a v návaznosti na to právně kvalifikuje uvedené jednání jako trestný čin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku (*správně zjednání, ale v kontextu zásady zákazu reformationis in peius by uvedená změna přicházela v úvahu pouze ohledně obžalovaných MUDr. P. K. a MUDr. K. K., Ing. T. M., MUDr. J.H. a L. N., ohledně nichž bylo státním zástupcem podáno odvolání v jejich neprospěch*), je třeba přisvědčit odvolacím námitkám obžalovaných MUDr. P. K. a MUDr. K. K. s tím, že tzv. úkor jiných soutěžitelů je možno zvažovat pouze ve vztahu ke konkrétním nikoli potencialním subjektům. Ustanovení § 256 (*stejně jako § 257 a 258*), chrání zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky nebo jakékoli veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu za rovných podmínek pro jejich účastníky (*soutěžitele*). Soutěžitelem je pak ten, kdo ve stanovené lhůtě v podmínkách soutěže předložil návrh do soutěže vyhovující i všem ostatním jejím uveřejněným podmínkám, přičemž od podmínek soutěže se návrh může odchýlit jen v rozsahu, který podmínky soutěže připouštěly (*k tomu blíže viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II, 1. vydání, Praha. C. H. Beck, 2010, s. 2384 a 2386 – 2387*). Z uvedeného je zřejmé, že jmenovaného trestného činu se může pachatel dopustit pouze vůči zcela konkrétnímu subjektu, který se dané soutěže již účastní,

nikoli vůči nespécifikovanému okruhu subjektů, kteří se *(byť např. i z důvodů případných nezákonností provádějících dané zadávací řízení)* do konkrétní soutěže nepřihlásili. Tomu také musí odpovídat i popis skutku. Zároveň je třeba upozornit i na to, že v případě, že by bylo prokázáno, že soutěžitelé jsou pouze subjekty předem domluvené na společném a koordinovaném postupu, jehož vyústěním bylo vítězství jednoho z nich *(předem stanoveného)*, nelze takovýto postup považovat za úkorný ve smyslu § 256 tr. zákoníku ohledně těch, kteří v souladu s dohodou nevíťžili. Tím však nelze současně uzavřít, že jednání soutěžitelů spočívající v ovlivnění soutěže jejich vzájemnou dohodou, kdo bude vítězem a kdo tzv. statistou *(který si touto svou pozicí případně v další soutěži obstará místo vítěze)*, je v souladu se zákonem. Na uvedené jednání, pokud by bylo prokázáno jeho spáchání, zjevně dopadá skutková podstata trestného činu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 al. 1, případně 2 tr. zákoníku. Naznačené úvahy týkající se právní kvalifikace jednání obžalovaných mohou však být za současné důkazní situace pouze hypotetické, jestliže případnou právní kvalifikací skutků se bude muset krajský soud v návaznosti na skutková zjištění znovu pečlivě zabývat. Vrchní soud v Praze pouze upozorňuje, že doposud učiněné skutkové závěry by mohly v případě obžalovaných na straně soutěžitelů společně s obžalovanými manžely MUDr. P. a MUDr. K. K. zakládat závěr, že byly uzavřeny dohody o rozdělení trhu, případně dohody narušující hospodářskou soutěž *(tzv. horizontální kartelové dohody)* jednáním ve vzájemné shodě *(viz např. výpověď svědků Ing. V. B., Ing. P. K., Ing. D. P.)*, a to zejména v případech ad **1), 3), 4), 5)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 *(k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009 č. j. 1 Afs 78/2008-721)*. Možné porušení závazných pravidel zadávacího řízení by bylo možné spatřovat v jednání pod body **1)** a **8)** téhož napadeného rozsudku *(viz účelové omezení počtu uchazečů losem, resp. vyloučení společnosti AMI ze soutěže o veřejnou zakázku)*. K této problematice Vrchní soud v Praze připomíná, že předpokladem trestní odpovědnosti za trestný čin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea druhá je porušení pravidel zadávacího řízení závažným způsobem. Zákon nijak nevymezuje, co míní závažným porušením daných pravidel, avšak z povahy věci vyplývá, že musí jít o takové jejich porušení, jímž dochází k zásadní odchylce od stanoveného postupu a od stavu vyžadovaného porušením ustanovením zákona o veřejných zakázkách. Z tohoto hlediska je na místě posoudit zvláště význam porušeného pravidla pro průběh zadávacího řízení a pro jeho výsledky, stejně jako rozsah a závažnost jeho porušení, včetně toho, zda se jednalo o ojedinělý případ postupu v rozporu se stanovenými zásadami nebo o součást jednání cíleně porušujícího tyto zásady. Souhrnně je pak třeba uvést, že nelze ani vyloučit možné naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, pokud by se neprokázala výše naznačená dohoda soutěžitelů a současně bylo v rámci veřejné soutěže prokázáno zvýhodnění konkrétního obchodního subjektu na úkor ostatních konkrétně specifikovaných soutěžitelů (doposud se tak jeví případy pod body **2/**, **6/** a **7/** napadeného rozsudku). Z hlediska jednočinného souběhu trestného činu porušení předpisů hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku a trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku se uplatní obecné zásady řešení souběhu, včetně případů vyloučení jednočinného souběhu pro vztah speciality, subsidiarity a faktické konsumpce. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu tedy jednání pachatele, které naplnilo znaky speciálního trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, bude třeba posoudit pouze jako tento trestný čin.

146. Taktéž je třeba souhlasit s odvoláním obžalovaného MUDr. P. K., pokud jde o odkaz na účinné znění zákona o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb. v případě bodu **3)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015. Správně mělo být citováno znění uvedeného zákona účinné do 31. 12. 2011, a to s ohledem na časové okolnosti spáchání inkriminovaného skutku. S touto problematikou se pojí též námitka obžalovaného Ing. M. J. ohledně nelogičnosti závěru krajského soudu v tom směru, že si měly zainteresované obchodní společnosti dělat vzájemně tzv. „křoví“, ačkoli podle tehdy aktuálního znění zákona o veřejných zakázkách (*podle obžalovaného do dubna 2012*) mohla být podána pouze jediná nabídka s tím, že zadávací řízení z tohoto důvodu nemohlo být zrušeno. Tato argumentace je však pravdivá pouze částečně. Podle § 79 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách ve znění k 31. 3. 2012 (*ale i k 30. 6. 2012*) „*hodnotící komise neprovede hodnocení nabídek, pokud by měla hodnotit nabídku pouze jednoho uchazeče*“. Potud má tedy obžalovaný Ing. M. J. pravdu v tom, že zákon skutečně počítal s podáním pouze jediné nabídky, avšak s tím bylo spojeno určité riziko. Podle § 84 odst. 3 písm. b) téhož zákona ve znění k 31. 3. 2012 totiž „*zadavatel mohl zrušit zadávací řízení až do doby rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, pokud byla podána jenom jedna nabídka nebo pokud byly všechny nabídky kromě jedné vyřazeny*“. Tato možnost je odrazem názoru Soudního dvora Evropské unie, že nemožnost výběru z více nabídek je v rozporu se základním účelem veřejného zadávání. Podání jediné nabídky neumožňuje konkurenční soutěž mezi dodavateli, a tím i nejefektivnější investování veřejných prostředků. Z uvedeného je zřejmé, že fungování tzv. „křoví“ mělo toto riziko eliminovat, byť bylo minimální s ohledem na vzájemné propojení obžalovaných s osobou zadavatele.
147. Za irelevantní považuje Vrchní soud v Praze taktéž námitku obžalovaného MUDr. P. K., že poznámka v jeho diáři se netýká pana Jandy jakožto zástupce společnosti JANDA-DENTAL, ale jiné osoby téhož jména. S ohledem na časovou osu i další okolnosti případu, jak byly krajským soudem zjištěny a logicky vyhodnoceny, je zřejmé, že se muselo jednat o zástupce společnosti JANDA-DENTAL, která byla posléze vyzvána spolu s dalšími dvěma subjekty k podání nabídky pro účast ve veřejné zakázce Stomatologický robot a která současně vítěznému subjektu B. Braun Medical inkriminované zařízení dodala.
148. Obstát nemůže ani tvrzení obžalovaného Ing. T. M. v tom směru, že se v březnu 2011 ze zdravotních důvodů nebyl schopen setkat se svědkem Ing. J. F. K tomu je nutno poznamenat, že z výpovědi svědka jak v přípravném řízení tak i při hlavním líčení (*viz č. l. 7086 a násl. a 30234 a násl.*) nevyplývá, že by se v inkriminované době, kdy měl být obžalovaný po úrazu upoután na lůžko, se svědkem setkal osobně. Svědek jednak stanovil dobu kontaktu s obžalovaným kvůli předání příslušných podkladů v souvislosti s rekonstrukcí zámku Buštěhrad přibližně na měsíc březen (*vypovídal mimo jiné o jaru toho roku*) a navíc nehovořil o tom, že by se v té době s obžalovaným scházel osobně. Z uvedeného je zřejmé, že buď došlo k poskytnutí podkladů svědkem obžalovanému např. elektronicky, případně prostřednictvím jiné osoby, apod., nebo v jiné době, než po dobu léčení na lůžku a nejde tedy o skutečnost, která by znevěrohodňovala výpověď jmenovaného svědka.
149. Jako zcela neodpovídající skutečnosti pak Vrchní soud v Praze odmítá námitku obžalovaného Ing. P. D. ohledně údajně procesně nesprávného postupu krajského soudu, který měl vycházet jen z písemného vyjádření svědka M. T. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 6. 2014 totiž vyplývá, že jmenovaný svědek byl uvedeného dne osobně vyslechnut (*viz č. l. 27534 a násl.*).

150. Irelevantní jsou i námitky obžalovaných MUDr. P. a K. K. i MUDr. J. H., pokud jde o obsah a časové zařazení komunikace mezi svědkyní Ing. L. H. (*přímoú podřízenou obžalovaného Ing. J. Ř. ze společnosti HOSPIMED s. r. o.*) a obžalovanou L. N. Zmíněná komunikace mezi pracovníci firmy, která nakonec v případě zakázek v bodech **6) - 7)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 zvítězila a zástupkyní administrátorské firmy probíhala na přelomu listopadu a prosince 2011, tj. v době zveřejnění zakázek, resp. krátce po něm (*21. 11. 2011 „Nákup vybavení a zdravotnické technologie pro Oblastní nemocnici Kolín a.s., nemocnice Středočeského kraje, Nemocnice Kutná Hora“ – viz č. l. 21380 a násl. a 26. 9. 2011 „Rekonstrukce a modernizace objektu SO 04 – Pavilon N – Oblastní nemocnice Kolín a.s., nemocnice Středočeského kraje“ – viz č. l. 20140 a násl.*), zásadní však je, že to bylo v době posuzování nabídek (*vedle vítězné společnosti HOSPIMED s. r. o. podala nabídku již jen společnosti PURO-KLIMA a. s.*) komisí, jejíž členkou byla obžalovaná L. N. (*12. 12. 2011, resp. 21. 11. 2011*). Obsah hovorů pak zjevně svědčí pro krycí způsob komunikace mezi jmenovanými ženami s tím, že její část pak svědkyně Ing. L. H. nebyla schopna při hlavním líčení logicky vysvětlit, jak správně zaznamenal krajský soud.
151. Aniž by Vrchní soud v Praze měl v úmyslu jakkoli předjímat budoucí rozhodnutí v přezkoumávané trestní věci včetně případné právní kvalifikace skutku, považuje za potřebné vyjádřit svůj názor k námitce obžalovaného Ing. V. K. týkající se právní kvalifikace jeho jednání (*ad 1/ napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015*) jako trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Podle názoru odvolatele mělo být jeho jednání právně kvalifikováno maximálně jako trestný čin nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku. Podle doposud shromážděných důkazů však nelze této námitce přisvědčit, neboť trestný čin nepřímého úplatkářství podle § 333 tr. zákoníku postihuje na rozdíl od úplatkářství podle § 331 a 332 tr. zákoníku úplatnou intervencí působící výlučně na výkon pravomoci úřední osoby, nestačí tedy působení pouze na osobu obstarávající věci obecného zájmu. V daném případě však adresátem úplatku nebyla úřední osoba, ale obžalovaní MUDr. P.K., MUDr. K.K. a L. N., tj. osoby manipulující se zakázkou související s obstaráním věci obecného zájmu (*rekonstrukce školského zařízení*). K této problematice se pojí i námitka obžalovaného Ing. P. D., že v bodě **2)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 nemůže jít o právní kvalifikaci podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku, neboť není stíhána žádná úřední osoba. Toto tvrzení se však nezakládá na pravdě, nebo pro týž skutek je stíhán obžalovaný MUDr. D. R. jakožto někdejší hejtmán Středočeského kraje (*viz bod 2/ napadeného rozsudku ze dne 23. 7. 2015*).
152. Právní kvalifikace skutku se týká rovněž námitka obžalovaného Ing. M. J., který nesouhlasil s posouzením jeho jednání v bodě **4)** napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015 jako trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je tzv. čistý prospěch, který však v zakázce Kladno nebyl realizován. Z uvedené právní kvalifikace vztahující se na jednání obžalovaného vyplývá, že nebyl uznán skutkem, jehož znakem by bylo způsobení škody či získání prospěchu (*jinak viz § 256 odst. 2 písm. b), písm. c) tr. zákoníku*) a pokud jde o základní skutkovou podstatu tohoto trestného činu, vyžaduje její naplnění po subjektivní stránce též tzv. druhý úmysl (*tj. úmysl způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch*). K způsobení škody ani k opatření prospěchu tedy nemusí dojít (*srovnej Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, 2387 s.*).

153. Trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku se týká i námitka obžalovaného Ing. J. Ř., který nesouhlasil s tím, že by jako osoba, která měla výhodnější podmínky v souvislosti se zadáním veřejné zakázky využít, mohl být pachatelem tohoto trestného činu, kterého se podle jeho názoru může dopustit ten, kdo výhodu zjedná. V tomto směru je možno odkázat na komentář k trestnímu zákoníku (*viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II § 140 až 421. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, 2387 s.*), ve kterém se výslovně uvádí, že *pachatelem může být kdokoli, zpravidla to však bývá osoba, která má určité povinnosti v zadávacím řízení veřejné zakázky nebo při organizování veřejné soutěže nebo veřejné dražby, ale není vyloučeno, aby to byl kdokoli jiný i mimo osoby podílející se na zadávání veřejné zakázky, organizování veřejné soutěže nebo veřejné dražby*. Z toho vyplývá, že obžalovaný mohl být pachatelem uvedeného trestného činu, neboť jeho jednání (*viz ad 6/, 7/ napadeného rozsudku ze dne 7. 4. 2015*) mělo spočívat v dohodě s organizátory veřejné zakázky na její manipulaci ve prospěch jeho společnosti a dále i v podílu na podobě zadávací dokumentace, což by mu běžně jako jednomu ze soutěžitelů absolutně nepřislušelo.
154. Obžalovaní MUDr. P.K., K. K. a Ing. M. J. argumentovali též tím, že v případě naplnění účelu dotace poskytnuté z rozpočtu Evropské unie ani údajné předložení nepravdivého dokladu nebo informace samo o sobě nevede ke škodě ve výši celé dotace podle § 260 odst. 5 tr. zákoníku. K tomu je třeba uvést, že uvedený trestný čin je spáchán ve své kvalifikované skutkové podstatě, pokud jde o výši způsobené škody i za situace, kdy účel dotace je sice naplněn, ale podkladem pro poskytnutí finančních prostředků ze souhrnného rozpočtu Evropské unie nebo rozpočtů spravovaných Evropskou unií jsou nepravdivé, nesprávné nebo neúplné doklady, resp. údaje v nich. Vzhledem k tomu, že nepravdivý údaj je takový, který svým obsahem neodpovídá skutečnosti, zmanipulovaná zakázka pro dopředu vybraného vítěze (*což je podstatou části stíhaného jednání*), je vždy svým charakterem podložená nepravdivými údaji a v tomto směru pachatel umožní nesprávné použití finančních prostředků z některého z evropských rozpočtů. To nemůže zhojit ani skutečnost, že finanční prostředky poskytnuté z rozpočtu Evropské unie byly vynaloženy v souladu s deklarovaným účelem. Z tohoto důvodu také Vrchní soud v Praze odmítá údajné nedostatky v popisu skutku ve vztahu k tomuto trestnému činu (*konkrétně nedostatečný popis nepravdivých údajů, jež byly podkladem pro nesprávné použití finančních prostředků z unijních rozpočtů*), které svým odvoláním namítali obžalovaní Ing. T. M. a Ing. J. Ř.. Jak již bylo naznačeno shora, v daném případě spočívala nepravdivost údajů v předstírání řádného průběhu zadávacího řízení inkriminovaných veřejných zakázek, tj. nepravdivé byly veškeré podklady a údaje ohledně jednotlivých veřejných zakázek z nich vyplývající.
155. K námitce obžalovaných MUDr. P. K. a MUDr. K. K. o nemožnosti naplnění znaků trestného činu podle § 260 tr. zákoníku, neboť zde uvedený subjekt – Evropské společenství - v rozhodné době neexistovalo, je třeba uvést, že obžalovaní byli uznáni vinnými jmenovaným trestným činem ve znění reflektujícím skutečnost, že od 1. 12. 2009 se právní nástupkyní Evropských společenství (*jež tvořila tzv. první /komunitární/ pilíř Evropské unie*) stala Evropská unie (*čl. 1 odst. 3 smlouvy o Evropské unii ve znění Lisabonské smlouvy*), a tato změna byla také promítnuta do terminologie užívané v § 260. Souhrnně Vrchní soud v Praze k této problematice uvádí, že není pravdou, že by některé znění § 260 poskytovalo ochranu neexistujícímu subjektu.

156. Obžalovaná Ing. I.S. ve vztahu k trestnému činu poškození finančních zájmů Evropské Unie podle § 260 odst. 1, odst. 4 písm. a), odst. 5 tr. zákoníku namítla, že se nezúčastnila žádného aktivního jednání, které by souviselo s přípravou či předložením nesprávných nebo neúplných dokladů v rámci žádosti o dotace z rozpočtů Evropské unie. Podle ní případná pouhá vědomost, že jiný člen organizované skupiny takové doklady může, nebo bude předkládat, sama o sobě nemůže skutkovou podstatu trestného činu naplnit. Tato námitka však v kontextu dosud provedených a krajským soudem řádně hodnocených důkazů nemůže obstát, neboť obžalovaná měla být podle své výpovědi jakýmsi „prostředníkem“ mezi obžalovanými MUDr. K. K. a Ing. P.D. a její znalost pozadí celé zakázky na rekonstrukci zámku Buštěhrad včetně toho, že se její společnost FISA, s. r. o. měla na ní podílet formou významné subdodávky, vylučuje, že by nevěděla a nebyla srozuměna s tím, kdo bude předmětnou zakázku spolufinancovat.
157. Vzhledem ke shora uvedenému je zřejmé, že napadený rozsudek trpí vadami uvedenými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu, a proto odvolací soud z podnětu podaných odvolání napadené rozsudek zrušil, přičemž zároveň neshledal podmínky pro to, aby ve věci sám rozhodl.
158. V daném případě bude totiž třeba opětovně provést důkaz výsledkem MVDr. Libora Gregora, který již sice před soudem jako svědek vypovídal, ale zjevně vyhýbavě a nekonkrétně oproti protokolu o podání vysvětlení na č. l. 1 a násl. (*byť se nejedná o důkaz v rámci tohoto trestního řízení, je třeba v této souvislosti poukázat též na vyjádření svědka v televizním pořadu Otázky Václava Moravce ze dne 12. 6. 2012, odvysílaný Českou televizí, kde mimo jiné zmínil prověřování indicií sdělených mu klientem a jeho výsledek v tom směru, že měl zjistit, kam až mají konkrétní osoby podezřelé z páchání trestné činnosti kontakty a dosah ve státní správě, což by mohlo posloužit jako platforma pro opakování jeho výslechu*). Znovu jej bude tedy třeba vyslechnout zejména jmenovitě k osobám údajných pachatelů trestné činnosti (*doposud označil konkrétně pouze obžalovanou Ing. I. S. – viz č. l. 28901-28902*), což mu měla sdělit osoba, jejíž identitu podle svého tvrzení nezná a taktéž k bližším okolnostem trestné činnosti, která mu měla být tímto způsobem oznámena a konkrétnímu rozsahu a výsledkům jeho vlastního pátrání, které provedl po získání inkriminovaných informací.
159. Zároveň bude na státním zástupci, aby aktivně využil svou povinnost dokazovat vinu obžalovaného ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu tak, že na podporu svých stanovisek bude navrhopvat a případně provádět se souhlasem předsedy senátu důkazy (*viz § 89 odst. 2 tr. řádu, § 215 odst. 2 tr. řádu*), které doposud nepředložil s ohledem na odlišnou důkazní situaci při podání obžaloby (*v tomto smyslu se nabízí rozkrytí pozadí operativního šetření a konkretizace osob podílejících se na něm – viz č. l. 23845 a 23837 – tak, aby mohly být vyslechnuty jako svědci se zaměřením na skutečnosti, které při své aktivitě v zájmovém prostředí zjistily*). Výsledky takto doplněného dokazování by případně mohly vést ke zmírnění či dokonce odstranění restriktivního dopadu nynějšího rozhodnutí odvolacího soudu na důkazy usvědčující obžalované ze stíhané trestné činnosti. Z uvedeného je zřejmé, že aktuálně nelze dopředu předjímat rozsah doplnění dokazování, které ovšem zjevně překračuje meze uvedené v § 263 odst. 6 tr. řádu, a proto Vrchní soud v Praze považuje za nutné, aby se věci znovu zabýval krajský soud. Ten na podkladě spolehlivě zjištěného skutkového stavu znovu meritorně rozhodne a své rozhodnutí opětovně odůvodní tak, aby nebyly opomenuty náležitosti odůvodnění rozsudku uvedené v § 125 tr. řádu a ve vztahu ke všem ve

věci provedeným důkazům byl uplatněn postup vyplývající z ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu s tím, že zohlední i dosavadní pochyby odvolacího soudu ve vztahu k části právní kvalifikace stíhaného jednání (*viz zejména str. 36-37 tohoto rozhodnutí*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 17. října 2016

**Předseda senátu:
JUDr. Pavel Zelenka**

Vypracovala: JUDr. Kateřina Korečková, Ph. D.